

Не для гружку !!!

Зміст

Перше Слово	2
Крик	3
Хард-рок.Истоки.Развитие.Сущность	4
Інтерв'ю з групою «Cocteau Twins»	14
Інтерв'ю з групою «Evidence»	24
Емо. А насправді все почалося з музики... ..	29
Почему завязывают глаза перед расстрелом?	32
Легенда	
Почему Любовь слепа... ..	37
Георг Теневой «Теория»	39
Георг Теневой «Восстание черных».....	42
Хуліо Кортасар	46
Жизнь хронопов и фамов	48
Silver Anxell	
Из сборника «Производственная тематика-- монтажированию душевнобольных»	51
Из сборника «Сторонись безымянного, ибо он умрет, оставив тебе пустые стены горького диночества»	54
Из сборника «Пытайся выкрасть белье соседа в полнолуние Вечером»	67
Мишка	73
Fenix Nef/86	76
Angel's Highway	77
Нейротизм (в две жизни)	78
Амбивалентность	80
Небо для сна [..послесловие...].	83
Сердце тишины [молчание.]	85
Тінь Дощу	88
Ніка /sebto Осінь/	92
DIY Slab - Данило Плахов	98
На диску в третьому номері журналу «ШУМ»	100

Не для друку !!!

Перше Слово

Журнал "Шум" це наша спроба підняти культурний рівень в суспільстві, спроба зробити свій власний внесок до загальної справи, в яку вклали зусилля безліч поетів, митців, художників та музикантів. Ми прагнемо дати читачу ту інформацію, яка б була корисна як для загального розвитку, так і для інтелектуальних роздумів про світ, та оточення в ньому. Ми готові надати можливість публікувати свої роботи в журналі кожному, хто хотів би щоб його почули інші, хто хотів би поділитися власною творчістю та працею, щоб вони знайшли своїх прихильників та шанувальників. В цьому журналі ніколи не буде ні політики, ні попси, ні цензури, ні розпалення ворожнечі між людьми з різними вподобаннями та ідеями. Ми назвали свій журнал "ШУМ", адже шум є всюди, саме шум здатен містити в собі найбільше інформаційних потоків, абсолютно різних напрямків та характеру. Як і в шумі, в нашому журналі Ви знайдете найрізноманітніші статті, твори, поезію, мистецькі роботи різних стилів та напрямків того, що називають МИСТЕЦТВОМ.

Якщо Вас цікавить співпраця з нами, або Ви хотіли б друкуватися в нашому журналі, чи просто хотіли б висловити свою думку або побажання, пишіть нам на електронну адресу *shadowm@mail.ru* або *ICQ 118145*

Чекаємо на Ваші відгуки

P.S.: 19-20 квітня відбудеться літературний пікнік на 14.00.
При собі мати 12 грн. для закупки продуктів.

Редакція.

Не для грюку !!!

Крик



Маленькій Катрусі Свірській зараз дуже важко, їй 15 років, початок становлення особистості, сімейні проблеми. Катя, - розумна дівчинка, змушена була жити на вулиці коли з дому її виганяла мати, яка сильно біла її, руйнувала особистість. Катруся дуже талановита, добра, справедлива дитина. Незважаючи на лиху долю і те що їй постійно доводилося недоїдати і ходити в тому що знайде,

вона ніколи не краде, вірить в бога і добрих людей, допомагає тим чим може. Її інтелектуальний розвиток трошки не дотягує до її віку, бо в той час як всі читали книжки та бавилися на подвір'ї, вона б?ролася за виживання. Незважаючи на це вона не кинула навчання у школі, і швидко вчиться, хоча через нерозуміння і насмішки зі сторони однолітків це дається їй вкрай важко. Катя має глибоке дворянське коріння - рід Свірських був відомий як польський дворянський рід як в самому Свіржі так і в Австро-Угорщині а потім і в Польщі. Батько помер коли Катрусі було 6 роцків в неї на очах, що дуже травмувало крихку дитячу психіку.

Дуже просимо Вас, люди Доброї волі, прийняти участь в допомозі маленькій Катрусі - хто порадою, хто можливо допоможе їй речами, а може хтось знайде їй підробіток на літо. Особливо просимо не залишатись байдужими Львівські добротинні організації, клуби історичної реконструкції, і лицарські громади... доля маленької дівчинки з славного дворянського роду була ще до її народження сплюндрована сталінською машиною...

Просимо співучасті в допомозі! З усіма питаннями та пропозиціями щодо допомоги Катерині Свірській звертайтеся до редакції журналу "ШУМ" (e-mail shadowm@mail.ru, ICQ 118145)

Львівський історико - спортивний клуб "Триглав"
Редакція журналу " ШУМ"

Не для гурьку !!!

Грибков С. А.

Хард-рок. Истоки. Развитие. Сущность

"HEAVY METAL" (Справка из энциклопедии).

"Тяжелый металл", или "тяжелые орудия", - так переводится это словосочетание - одно из ответвлений "хард-рока", получившее широкое распространение в начале 80-х годов. Так же как и в хард-роке, основы "хэви-металл" были заложены такими исполнителями, как "Лед Зеппелин", "Блэк Сэббэт", "Гранд Фанк Рейлроуд", "Дип Перпл", "Блю Чиэр". Выделив из музыки этих групп исключительно мощные гитарные риффы, доведенные до виртуозности соло и "канонадные" ударные, группы "новой волны" английского тяжелого рока такие, как "Даймонд Хэд", "Саксон" и "Айрон Мэйдэн", - лишь разработали инструментальную структуру стиля, позже получившую окончательное развитие в музыке представителей так называемого "спид"- и "трэш"-металла".

До сих пор существует путаница в определении "хард-рока" и "тяжелого металла". Если в США "хэви-метал" - это понятие, объединяющее и "металл", и "хард-рок", то в Англии классификация очень близкая к нашей, хотя при сравнении, например, музыки "Металлики" и "Деф Леппард" только первую группу - по английским стандартам - можно отнести к "металлу".

Элемент импровизации в истинном "металле" практически сведен к нулю, точнее - он отсутствует в традиционном смысле этого слова, однако опытные "металлические" группы ("Металлика", "Слейер", "Мегадет") часто вводят в свои композиции очень сложные изменения ритма, и у не подготовленного слушателя может возникнуть ощущение какофонии, хотя речь идет о ритмической импровизации, по духу очень близкой, которую исследуют серьезные современные композиторы.

Выражение "хэви-метал" впервые появилось в романе американского писателя Уильяма Берроуза "Naked Lunch" (1959), где он использует этот термин для описания резкой, непривычной музыки. Широкое распространение термин получил после песни американской группы "Степпенвульф" "Born to be wild"(1968), в которой есть слова "heavy metal thunder", то есть "гром тяжелых орудий".

Не для гружку !!!

"BLACK SABBATH" - НАЧАЛО "HEAVY METAL".

Группа "Black Sabbath" была образована в 1968 году в Англии, в городе Бирмингем. В исходный состав группы вошли: Оззи Осборн(вокал), Тони Йомми (гитара), Терри Батлер(бас), Билл Уорд(ударные). Называясь еще "Земля" будущие "Black Sabbath" решили не копировать своих предшественников и "учителей" "Лед Зеппелин" и "Дип Перпл" и одними из первых начали играть так называемый "тяжелый блюз". Хотя сам Тони Йомми говорил: "Мы не знали как назвать свою музыку, - единственным нашим желанием было играть ее и как можно громче.

В 1969 году они стали называться "Black Sabbath", взяв для группы название одноименного фильма. Этот же фильм стал неплохой основой для нескольких песен с нового альбома коллектива. В принципе ничего революционного "Black Sabbath" не предложили, но в отличие от "Дип Перпл" и "Лед Зеппелин", они решили избавиться в своих песнях от различных "аранжементных" добавок. Полностью были исключены клавишные, исчезли фольклорные напевы, никаких любовных песенок, никакой ориентации на шлягеры, способные войти в хит-парады. Ужасы и оккультная тематика песен (автор текстов, в основном, Батлер) стали визитной карточкой "Black Sabbath", которые стали неожиданно очень популярными среди студенческой молодежи. На самом деле сверхужасного в их песнях ничего не было - тексты песен больше напоминали сказки для взрослых. В начале 70-х годов "Black Sabbath" зарекомендовали себя еще и как самая громкая группа в мире, и этот факт нашел свое место в Книге рекордов Гиннеса (по тем временам, конечно).

В 1975 году появились первые проблемы. Альбомы "Торжество техники" и "Не унывай" не могли повторить успех предыдущих пластинок, и часть фанатов отвернулась от группы. Сам Йомми объясняет это факт следующим образом:

- В те годы мы брали с собой на концерты в качестве

Не для гружку !!!

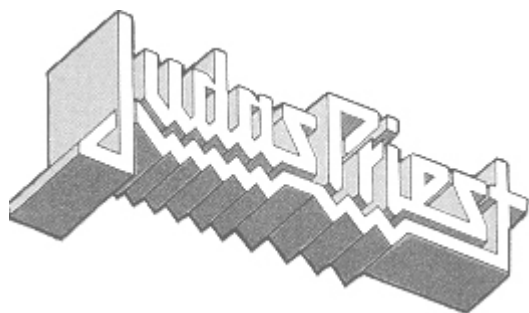
разогревающих такие группы, как "Ван Халлен" и "Аэросмит". Они работали перед нами, и это сыграло нам отрицательную роль. Ребята пели о сексе, любви причем их музыка была проще и доступнее, как и тексты. Мы видели, что с появлением конкурентов нас ждет кризис, если мы не создадим нечто новое. Кроме этого во время гастрольного турне неожиданно ушел Оззи Осборн и встала проблема с поисками вокалиста.

В 1980 году в "Black Sabbath" пришел Рони Джеймс Дио из "Rainbow", что сразу же принесло группе огромный приток новых фэнов. Был найден новый продюсер и альбомы "Рай и Ад"(1980) и "Законы толпы"(1981) стали фантастическими примерами классического английского "хэви металл".

В следующем году состав группы стал постоянно меняться, и поклонники стали сомневаться: а не набирает ли Йомми футбольную команду? Нет нужды описывать все изменения состава, достаточно лишь сказать, что в нем успели побывать Йен Гиллан, Бев Беван и Винни Эпайс. Затем последовало фантастическое выступление на фестивале "Life End" в первоначальном составе, который продержался вместе лишь один день.

Злоключения с составом продолжались. В 1986 году удалось записать пластинку "Седьмая Звезда", но она осталась маловыразительной, а из оригинального состава в группе остался лишь Йомми. Наконец, в 1987 году в "Black Sabbath" был приглашен Тони Мартин, с чьей помощью был записан "Aternal Idol" - вокал был просто идеален, тем более, что он был очень похож на голос Дио. Взяв в состав еще и ветерана рок-н-ролла на ударные, они тотчас же записывают "Headless Cross" - альбом, имеющий очень высокие оценки критиков, часть из которых вообще называют его лучшим среди всех альбомов "Black Sabbath". А в течении 1989-1990 годов "Black Sabbath" находились в турне, концерты которого проходили с аншлагами. Московские концерты не были исключением.

Не для грузку !!!



ИУДЕЙСКИЙ СВЯЩЕННИК.

Продолжая разговор о развитии такого стиля, как "heavy metal", группу "Judas Priest" обойти стороной

нельзя. Группа образовалась в Великобритании в 1969 году. Два дебютных альбома, вышедшие в 1974 и 1976 годах, особым успехом у публики не пользовались, хотя в обеих работах был представлен интересный музыкальный материал. Несмотря на постоянную смену барабанщиков (это хроническое заболевание группы) к 1977 году "Judas Priest" приобрели популярность не только в Англии, но и за ее пределами. В апреле 1977 года группа выпустила свой первый коммерчески удачный альбом "Sin after Sin", продюсером которого был Роджер Гловер (экс-"Дип Перпл").

1978 год прошел в непрерывной борьбе с захлестнувшей британскую сцену "новой волной": два последующих альбома стали квинтэссенцией "тяжелого металла" и впоследствии послужили моделью для таких групп, как "Деф Леппард" и "Уайт Лайон". Критики всячески издевались над группой (как правило предметом насмешек служили прямолинейные тексты без всякого намека на юмор), но в молодежной аудитории, увлеченной "новой волной английского металла", "Judas Priest" стали кумирами. Это подтвердилось в 1979 году, когда сингл "Take on the World" занял в английском хит-параде 14-ое место. С появлением нового барабанщика, группа записала диск "British Steel"(1980), ознаменовавший изменение стилистики группы.

Только после выхода этого альбома критики наконец "признали" "Judas Priest", популярность которого распространилась и на США. В ответ на обвинения поклонников в отходе от идеалов "металла", группа записала альбом "Screaming for Vengeans"(1982), развеявший сомнения относительно "облегчения" звучания и ставший "платиновым". Еще одним шагом в новом направлении стал альбом 1986 года "Turbo", который не производит впечатления "тяжести ради тяжести", также удачными оказались и последующие

Не для гурьку !!!

альбомы. Несмотря на сдержанное отношение музыкальной критики, "Judas Priest" за долгие годы своей карьеры сумели сохранить творческий почерк и не превратиться в пародию на самих себя.

"ГЛИТТЕР-РОК". "KISS".

Своим рождением "глиттер-рок" обязан Англии, такие исполнители, как Гэри Глиттер и Дэвид Боди заложили его основы,



но максимального развития этот стиль достиг в США, где его взяли на вооружение Элис Купер, Лу Рид и "Kiss" - именно "Kiss" довели этот стиль до совершенства, и сейчас он является полноценным музыкальным направлением.

В 1970 году группа выступала под названием "Love Gun" и ее репертуар состоял из апробированных хитов и нескольких

собственных песен, отличительной чертой которых был ярко-выраженный мелодизм (который "Kiss" сохраняет на протяжении всей своей карьеры). Вскоре "Kiss" обнаружил независимый телепродюсер Билл Окойн, и спустя некоторое время группа подписала контракт с фирмой "Касабланка Рекордз".

Составной частью плана по "завоевыванию мира" стал сложный сценический грим музыкантов - в сумме с их театральными шоу и мощной, динамичной музыкой это дало мгновенный результат, и практически с первого альбома ("Kiss",

Не для гурьку !!!

1974г.) "Kiss" не знают, что такое забвение публики. Тем не менее первые три альбома критики подвергли разгрому, хотя их претензии относились к имиджу группы - музыкальные достоинства "Kiss" никогда не подвергались сомнению. Четвертый диск группы (концертный "Alive", 1975) стал платиновым в рекордно короткий срок, а на следующий год "Kiss" отпраздновали свой первый хитовый сингл, "Rock-n-Roll all night"(12-е место в хит-параде США).

В 1976 году группа несколько смягчила звучание, и это был правильный шаг: первая же композиция, созданная в новой манере ("Beth", автор П. Крисс), разошлась миллионным тиражом и заняла 7-ое место в национальном хит-параде. Пик популярности "Kiss" пришелся на 76-78 года; в этот период все их альбомы неизменно становились "платиновыми". В 1977 году "Kiss" выдали сборник комиксов, в которых фигурировали сами музыканты, а в конце 78х был снят мультфильм ""Kiss" встречаются с приведением парка"; кроме того, в 1978 году все участники группы выпустили сольные альбомы.

В мае 1980 года П. Крисс начал сольную карьеру, а его место занял Эрик Карр; в этот период музыканты отказываются от грима и впервые публика увидела их лица, оказавшиеся весьма симпатичными. Замена барабанщика, к удивлению многих лишь усилила потенциал группы, что подтвердили очень сильные альбомы, издание в первой половине 80-х.

Затем из состава вышел Э. Фрели, замену которому подыскивали долго.

Перепробовав множество гитаристов, музыканты остановились на Брюсе Калине, работавшим до этого в "Blackjack". После некоторого спада "Kiss" вновь заявили о себе, выпустив великолепный альбом в 1989 году, ставший предвестником новой трактовки "хэви-метала". Впрочем, это был не последний их альбом, - группа про должает играть (и довольно успешно) и сейчас.

Не для гружку !!!

"IRON MAIDEN". "ЖЕЛЕЗНАЯ ДЕВА".

Группа "Iron Maiden", один из грандов "тяжелого металла",



обра зовалась в 1977 году Великобритании. Наряду с некоторыми другими группами "Iron Maiden" представляла собой так называемую "новую волну английского хэви металла". Взяв за модель звучание таких групп на чала 70-х, как "Лед Зеппелин" и "Блэк Сэббэт", "Iron Maiden" в ко

роткое время нашла свою музыкальную стилистику, ставшую, в свою очередь ориентиром для других групп. Известность на родине пришла в 1979 году, когда композиция "Running Free" попала в "горячую тридцатку". В то же время группа выступила с концертной программой в передаче "Top of the Pops", став второй после "The Who" группой, которая удостоилась этой чести в 1973 году. В марте 1980 года "Iron Maiden" отправилась на концерты по Англии, в качестве группы, сопровождающей выступления "Judas Priest". Альбом группы был на 4-ом месте в хит-парадах. Вскоре "Iron Maiden" начала гастролировать самостоятельно. Диск "Killers", выпущенный в 1981 году, принес группе международную популярность; почти весь год группа интенсивно гастролировала по всему миру. В том же году в составе появился вокалист Брюс Диккенсон, вместе с которым "Iron Maiden" заработала статус "супер группы". "Iron Maiden" с заметным отрывом обогнала многие "металлические" группы, хотя стиль группы больше тяготеет к хард-року, правда, с более жесткой гитарной структурой.

Великолепные рецензии получил альбом "Седьмой сын седьмого сына"(1988). По итогам 1989 года "Iron Maiden" признана лучшей группой года (журнал "Metal Hammer"), а Диккинсон - лучшим вокалистом. Примечательно то, что "Iron Maiden" - одна из немногих групп, за всю свою карьеру не выпустивших ни одного сборника. Остается лишь сожалеть о том, что группа много потеряла после ухода из нее Брюса Диккенсона весной 1993 года.

Не для гурьку !!!

Это из истории "Iron Maiden". Можно было бы этим и ограничиться, но поскольку уже хочется проникнуть подалее в механизм "металлической группы" и посмотреть, как он работает, я отыскал интервью, взятое у "главного механика" группы Брюса Диккенсона журналистом из "Метал Хаммера". Что же мы узнаем нового?

Брюс пришел в "Iron Maiden" уже после того, как они выпустили два альбома. До этого он входил в состав группы "Саксон", умеренно известной в США, а еще ранее он пел в самых различных диско-группах.

Брюс учился в консерватории, и если учесть, что тогда все были зациклены на роке, ничего удивительного в его теперешнем положении нет. Но поклонником хард-рока Брюс стал не сразу. По началу его привлекал блюзовый авангард. "По-настоящему я оценил хард-рок только после дебюта "Black Sabbath", "- говорит Брюс. Тогда же появилось множество групп, играющих "тяжелый арт-рок". "Что касается музыки, то меня в равной степени привлекают "Дип Перпл", "Лед Зеппелин" и "Пинк Флойд". Они играют в разных стилях, но уровень профессионализма у них очень высок, в этом рок ничем не отличается от классики. " На вопрос, как он пришел в "металл", Диккенсон восклицает: "А есть "металл" вообще? - Был блюз, блюз и остался, только он изменился. Для меня это не стиль и не жанр, это музыка, и ради этой музыки я пришел в рок. "

Законодателями моды в "тяжелом блюзе" были "Лед Зеппелин", но импульсивность, неуправляемость заглушала собственно музыку. Та же ситуация, по мнению, Брюса была и у Джими Хендрикса. "Я не против импровизации, но она не должна заглушать мелодику, становиться самоцелью.

Образцом рок-группы для меня остается "Дип Перпл", я не знаю других исполнителей, которые играли бы так свободно, непринужденно и в то же время мощно. "

Сейчас Брюс считает, что блюз еще далеко не исчерпал себя. И вовеки не обязательно "переливать ему кровь из других стилей". Хотелось бы верить, что Брюс Диккенсон достиг всего, чего хотел, но еще больше хочется верить в его возвращение в "Iron Maiden".

Не для друку !!!



"HELLOWEEN". Вагнеровский металл.

Группа "Канун всех святых" представляет еще одно направление стиля "Heavy Metal". Популярность "Helloween" на родине (группа была образована в ФРГ в 1983 году) с момента выпуска первого мини-альбома в 1985 году была стабильной, но международный успех пришел не сразу, ему предшествовала напряженная студийная и концертная работа. Переломным в этом отношении стал 1987 год, когда в составе группы появился вокалист Михаэль Киске, хотя и бывший вокалист, Хаске, по итогам 1986 года входил в десятку лучших певцов ФРГ. С участием Киске был записан альбом "Хранитель семи ключей. Часть I." Благодаря этому группу заметили в Англии и в США. Этот альбом достиг высокого места в национальном хит-параде и до сих пор фигурирует в "горячей сотне" в Германии. Год завершился совместными гастролями с группой "Overkill", выступлением на популярном международном фестивале "Металлмания", ежегодно проводимом в Польше. Пиком стали новогодние выступления группы в легендарном Лондонском "Одеоне".

Летом 1988 года группа выступила на английском фестивале "Монстры Рока", где группа играла с такими грандами, как "Айрон Мэйдэн", "Кисс", Дэвид Ли Рот, "Мегадет". "Helloween" и американская группа "Ганз энд Роузез" стали тогда открытием фестиваля.

В музыке "Helloween" заметно влияние классических произведений, некоторые обозреватели называют стиль группы "вагнеровским металлом". А творческий потенциал группы на данный момент дает все основания для самых оптимистических прогнозов.

Не для гурьку !!!

"GUNS'N'ROSES".

"GUNS'N'ROSES" образовавшись в 1985 году в США и довольно быстро приобрела мировую известность и популярность.



Избрав в качестве ориенти-ра стиль таких групп, как "Аэросмит" и "Назарет", "Guns'n'Roses" в короткое время зарекомендовали себя, как одна из наиболее интересных групп, играющих "ураганный хард-рок" - так определили их манеру игры музыкальные критики. Группа выступала в качестве "разогревателя" перед концертами "Аэросмит", причем молодежь воспринимала "Guns'n'Roses" с гораздо большим

энтузиазмом, чем "гвоздь программы". В 1987 году был выпущен альбом, ставший самым феноменальным дебютом среди американских групп за всю историю рок-музыки: за год тираж пластинки превысил 7 млн. , а практически все песни, вошедшие в диск были изданы в виде синглов. Песня "Sweet child of mine" стала международным хитом.

В августе 1989 года "Guns'n'Roses" выступали на традиционном фестивале "Monsters of Rock" в Англии - программа, в которую музыканты обычно включают композиции "Led Zeppelin" и "Rolling Stones" была признана самой интересной, затмив выступления "Iron Maiden" и Дэвида Ли Рота. Последние альбомы группы говорят о том, что "хард-рок" и "металл" приобрели новое звучание, а это значит, что в лице "Guns'n'Roses" рок-музыка приобрела нового лидера, не уступаю щего по своим возможностям признанным королям прошлого.

Не для грюку !!!

Інтерв'ю з Cocteau Twins

(Листопад 1985 року)

Як брати інтерв'ю в Cocteau Twins? Стів Сазерленд, який

вважає їх ледь не голосом Божим, цього не знає. Втім, він просто прийшов і поговорив з ними, і ось як це сталося.



Кінець

"Цього не могло б відбутися навіть у найкращому із можливих світів", сказав Робін. Стоп. Я це вже читав.

Більше не хочу.

"Але..."

Ніяких але. Я впевнений, що це не буде ще одне інтерв'ю із Cocteau Twins про те, як вони ненавидять інтерв'ю, бо це єдине, що можна випитати в групі після довгих годин тяжкої мовчанки та нерозуміння. Я не буду більше про це говорити. Я не піддамся на спокусу довгих та муторних розмов з рок-н-рольних інтерв'ю і не буду продовжувати цю традицію.

То що ж мені робити, Робіне? Що мені робити? І що з цього вийде? Чи вийде щось взагалі? Чи не може нічого вийти? Геть нічого?

"Ну, ми не дурники, але люди нас такими показують... нас сприймають як..."

Так, я розумію, що нічого не розумію.

Деякі виправдання

Cocteau Twins пишуть мою найулюбленішу музику на всьому світі і 16 та 22 листопада вони видали два EP, по чотири треки на кожному. Я хочу про них поговорити, але знаю, що нічого доброго з цього не вийде. Вони хочуть, щоб до них добре ставились, бо уявляють собі потужний негативний відгук на Cocteau Twins і думають, що це несправедливо. Просто через те, що вони не такі, як усі, люди думають, що вони відмовляються бути такими, як усі, але це не те ж саме. Те, що Cocteau Twins відмовились підігравати іншим - не прояв упертості, вони просто роблять свою справу і все.

Так, вони живуть на нашій планеті, вірте цьому чи ні. Вони їдять, п'ють, вони дивляться і чують як ми. Просто всі їхні твори ніякого стосунку до цього всього не мають. Моє завдання,

Не для друку !!!

наскільки я розумію, полягає в тому, щоб хоч якось це все пояснити, але я здатен лише на незрозуміле бурмотіння, від якого (навіть у вигляді прославління) тьмяніє прозорість творів Cocteau Twins.



Зізнаюсь, отут я хотів написати щось ліричне про нові речі Cocteau Twins. Я збирався викласти тут детальну рецензію на Tiny Dynamine ("Pink Orange Red", "Ribbed and Veined", "Plain Tiger" і "Sultitan Itan"), блискучі враження

від Echoes In a Shallow Bay ("Great Spangled Fritillary", "Melonella", "Pale Clouded White" та "Eggs and Their Shells"), але вирішив, що все це було б лише нагромадженням фантазій, алегорій та очікувань, тож, ризикуючи потрапити під вогонь звинувачень в апатичності та компромісності, я просто скажу: купіть ці платівки, я думаю, що вони надзвичайні. Вони дійсно існують.

Чому ж я такий збентежений? Ось у чому справа: Cocteau Twins не можуть говорити про свою музику, бо не мають чого сказати, а я не можу про неї писати, бо все, що виходить - це тарабарщина моїх думок. І повірте мені, я вже чимало про них сказав. Чимало того, у що я, між іншим, і досі вірю.

- Що тобі можна писати! - усміхається Робін. - Ти взяв і написав щось про Бога в одній із рецензій на нашу музику. Ти сказав, що ми - Голос Божий, чи щось таке. Мені це дуже не сподобалось. Це збиває людей з пантелику. Ти подаєш власне бачення. Якби я це прочитав, я б подумав "Не куплю цього нізащо!"

- А ще раніше ти сказав, що я не пішов далі, ніж якийсь із альбомів Vanshees, і що ми надто голосно граємо. Це образа. Коли трое людей стоять на сцені геть нерухомо, без жодного стосунку до рокнролу, і грають дуже голосну музику - це досить привабливо.

- І твої слова до Роберта Сміта про його помаду - Ліз тремтить.

Що?

Ти сказав, що Ліз Фразер хоче знати, чому ти малюєшся такою помадою. Це було дуже ризиковано з твого боку, дуже, дуже ризиковано. Ти мене поставив у дуже незручне становище.

Не для друку !!!

Що б там інші не думали, Cocteau Twins не байдуже. Геть не байдуже

Незгадане згадане

Cocteau Twins не з тих, кого хочеться запитати про особисте життя чи колір шарпеток, тож все зводиться до самовиправдань і того туманного горизонту, коли ти не маєш жодного поняття, про що говорити і що з того вийде, і кожна найменша деталь розростається до таємниці. Або...

Робін: Я досі не можу збагнути, що ж люди хочуть знати. Я все розкажу. Ми і так все розповідаємо. Ось у чому справа. Я не розумію, що ще можна сказати?

Якийсь продажний халтурщик допитував їх сім годин, намагаючись відкопати "Святий Грааль" і заслужити репутацію Мучителя Ліз Барк.

"Нічорта в нього не вийшло" - Ліз ніяк не може перестати сміятися.

Саймон: "Він так розізлився. Фактично зізнався, що це все нічого не дає. Очевидно, він прийшов до нас із наміром розм'якшити нас питаннячками про футбол, фільми та всі наші вподобання, щоб ми вважали його прикольним чуваком і потім - бам! - великі питання в кінці. Він геть не зрозумів, що немає ні великих запитань, ні великих відповідей.

Велике запитання

Ну чому? Чому ваша музика звучить як The Cocteau Twins?

Велика відповідь Робіна

"А чому б і ні?"

Вони зізнаються

Робін: "Майже доходить до тої стадії, коли ти хочеш до когось розвернутися і сказати: "Так, я дивовижний, я таємничий, ось що я про себе думаю. Я дивний і незрозумілий, а це відбивається на музиці..."

Саймон: "Так, ми релігійні, ми духовні..."

Ліз: "Може, хочеш чаю чи кави?"

Робін: "Там було кілька банок пива, хіба ні? Мені б ще пива"

Ліз: "Ти ж захочеш до нього потім ще й дурнувату соломинку - йди нафіг".

Робін: "Є у нас джин?"

Ліз: "Ммм... еє... Ні! Я точно пам'ятаю, як ти його допив учора ввечері. Не пий..."

Не для друку !!!

Робін: "Але я сьогодні йду до перукаря"

Ліз: "Так, я знаю. Але ти заснеш і прокинешся лисим - ти ж така зараза. Більше ніколи не пий."

Ліз Фрейзер



Маленька, дуже кумедна і дуже, дуже сором'язлива.

У фотостудії Ліз роблять макіяж, приводять у порядок лице і волосся. Біля неї, поруч із дзеркалом, лежить блокнот, у який вона записує про кожен відтінок тонального крему чи тіней, щоб потім пам'ятати.

"Це нормально" каже Робін.

"Ти помітив, що вдома біля магнітофона є шматочок паперу з інструкціями до стерео, крок за

кроком. А біля відеоплеєра - теж інструкції. Вона ще хоче навчитися водити машину - ти собі це уявляєш?

О так, це дуже схоже на Ліз.

Робін Гатрі



Товстий, смішний, повний сарказму, він робить укладку волосся, щоб воно не виглядало так казенно.

У Croydon Underground до нього піходить худий хлопець в окулярах, який розмахує рекламою вечора 4AD і просить автограф. Робін дивиться на нього згори вниз, потім навпаки, голосно

сміється, а потім читає рекламний постер вголос.

"Хутох - це хіба ми?"

Ні

"Wolfgang Press - це хіба ми?"

Ні

"Dif Juz - це хіба ми?"

Ні

"Добре, чому тоді ти не береш автографи в них?"

Чувак змивається, він спантеличений. Робін повертається

Не для друку !!!

до мене і каже: "Надто погано, коли вони хочуть, щоб ми підписали речі з іменем Cocteau Twins".

Це дуже схоже на Робіна.

Саймон Раймонд



Дуже приємний і щирий хлопець.

Саймону здалися огидними виступи Banshees у Hammersmith Odeon. Він їх бачив три чи чотири рази перед цим і назвав їхню музику "хевіметалом".

Найгірше, що він вважав виклики на біс "нещирими".

Це дуже схоже на Саймона.

Мій метод

Так, що там ще лишилося? Розповіді про їхні особистості не надто вдалися, бо, як антитеза до всього, чим вони є, просто не могли вдатися. Величезна рецензія також не виходила - все це словоблудство про щось абсолютно невимовне. Ні, лишилося фактично сміття, різні зустрічі у різних місцях, із випадковими деталями.

Чи це щось пояснює, чи це допомагає - я не знаю, але все ж..

Зустріч перша: Квартира Ліз та Робіна у Чізвіку. Перший поверхх. Чисто і голо, а ще - сіамське кошеня Отто (назване в честь панка із Rero Man), воно кусається і дряпається, і ніколи не чуло про дресировку. Ніяких книжок, тому ніяких зачіпок. Магнітофон. Відеомагнітофон. Багато відеокасет. Фото Ліліан Гіш в туалеті. Ручка дверей відривається, коли за неї берешся, і треба опускати кришку, бо кіт може впасти в унітаз.

Зустріч друга: Ріверсайд, за That Petrol Emotion

Зустріч третя: Фотосесія у Ковент Гардені. Маленька студія і пляшка-друга пива у пабі. (Ліза п'є яблучне вино і Babycham, фактично це погані звички).

Зустріч четверта: Саймон бачить Banshees у театрі Hammersmith.

Зустріч четверта: вечір 4AD у Croydon Underground - дуже багато зірок. Робін це ненавидить.

Не для друку !!!

Їхній метод

Робін: "Не можна підштовхувати свій розвиток, але його можна запланувати. А якщо так робити, музика була б надто натягнутою. Я лише зараз починаю розуміти, де різниця між Garlands, Lullabies і Peppermint Pig, але для когось, хто слухав їх одночасно, це було б очевидно. Ми вже так близько, але не можемо ще говорити.

Їхній останній альбом, Treasure, був найбільшою розкішшю, спокійним озером мрій після екзотичного карнавалу Head Over Heels. Іво якось мені сказав, що, як він визначив, Head Over Heels народилися через роман між Робіном та Ліз, але звідки з'явився Treasure - загадка.

Саймон: "Я розумію, про що ти, але... ні"

Спокуса

Якщо хтось із музикантів насолоджується фактом, що мова стільки ж ховає, скільки і відкриває, так це Ліз Фрейзер. Її слова - це гра звуків, не нісенітниця, але почуття, звільнені від штампів. Коли вона співає, мій світ зрушує з місця і це є щось більше і краще, ніж просто розбурхана, розхристана мовна ностальгія.

Вона використовує слова, але вони ніколи не мають значення, найбільший вплив мають звуки, голос - найбільш невтішний з усіх записаних - не промовляє слів, але не може цього уникнути. Ми не можемо "приручити" Cocteau Twins, ми не маємо такого критичного апарату, який міг би їх справедливо описати. Вони не роблять з цього трагедії, немає ні навмисного протиставлення себе мейнстріму, ні надмірного відділення себе від інших.

Просто радіо-канали, під які ми танцюємо, перетворюють поп у дешеву музику та надто спрощують її, але це не стосується Cocteau Twins.

Ми до них не можемо наблизитися, але намагаємось. Японці, наприклад, видали разом із альбомами збірки текстів, перейменувавши Treasure на The Woman Who The Gods Loved.

Робін: Ну хіба Ліз про щось таке співає? Я не жартую. "Давай заколишу тебе / так ніжно заколишу тебе". "Вібрації землі знову мене обманули". "Треба їх втримати поки не відпливли далеко".

Ліз: "Це до біса жахливо... жахливо. Вони, напевно, думають, що ми якісь збоченці.

Робін: "Візьми цю рибину / твердішу за ікрину / вона відпливла геть".

Не для друку !!!

Ліз: "Боже!"

Робін: "Джуліанну вважали генієм / її також вважали генієм / нашу пісню створив геній / вона раптом встала і увімкнула її"

Ліз: "Наркотична маячня, точно".

Робін: "Я не стараюсь подружитись"

Ліз: "Я залежу від дружби"

Робін: "Подивіться на анотацію. Тут пише, що у Cocteau Twins - троє дівчат. І що я співаю на беквокалі, що мій спів "психоделічний, але геть не екстравагантний."

Ліз: "Чорт забирай!"

Все, що їм подобається

Саймон підтримує футбольний клуб Tottenham Hotspur і винен мені п'ять фунтів.

Також йому подобається група Crime and the City Solution, особливо Роналд Говард та те як його брат курить цигарки. Df Juz - "найкраща група на світі". Стів Мартін - У Робіна є всі його фільми та альбоми. "Засліплений Сяйвом", пародія на Фауста із Пітером Куком та Дудлі Мур - "найкращий на світ фільм". (Робін). "Блідий вершник", хоч Ліз хотіла дивитися "Пітера Пена". "Випадок у Філадельфії", нещодавно йшов по телевізору.

Саймон: "Який чудовий фільм".

Ліз: "Так, ми бачили тільки кінець".

Робін: "Та ми дивилися весь той бісовий фільм! Ми дивилися його через п'ять хвилин після початку".

Ліз: "Правда? Я думала, ми бачили тільки закінчення. Але воно мені здалося досить довгим".

Група The Jesus and Mary Chain.

Саймон: "Вони такі чудові".

Робін: "Так, але їхні записи вже якісь штамповані. В них були надзвичайні ходи, але це все просто щось типу Spectog чи Beach Boys, просто відгуків дуже багато. Just Like Honey це те ж саме, тільки трохи м'якше. Мені б хотілося зміксувати якийсь їхній запис..."

That Petrol Emotion: Робін хотів би бути їхнім продюсером.. The Damned.

Ліз: "Я б хотіла їх побачити. Думаю, вони надзвичайні. Справді."

Робін: "Колись у мене був квиток на їхній концерт, але було надто туманно і всі поїзди не ходили."

Тож він вирішив зробити власну групу...

Саймон: "Бо не міг піти на концерт The Damned..."

Робін: "Може, допоможеш нам створити власну легенду!"

Не для грюку !!!

Все, що вони ненавидять

"Рембо" - "Фігня! Ти це бачив? Там є момент, коли він виходить із грязюки, а через мить він вже чистий. І дівчина у джунглях із макіяжем... Я бачив купу фільмів, дуже хороших, але із моралістичними, зверхніми кінцями, які розповідають аудиторії, про що ж було кіно. "Подвійний шантаж" Кена Рассела саме такий, він гидотний, жахливий, як порно. Всі сцени з сексом там по 20 хвилин, а крім мене в кіно був лише старий чоловік, що тримав на колінах плащ - і я думав: "Хвилинку, мене тут не мало бути".

"Марно шукаю Сюзан"?

Саймон: "Я не хотів того дивитися, бо мені не подобається Мадонна. Мені подобається нею гидуватися, вона - справжня лярва".

Sigue Sigue Sputnik?

Саймон: "Вони кошмарні, огидні. Вони нічого з цим не роблять, хіба ні?"

З таким хорошим продюсером, як Кріс Томас - люди, які з восьмихвилинного шуму можуть вичавити трихвилинну мелодію...

Робін: "Вони виглядають по-ідіотськи. Але подумай, за такі страшні гроші навіть ти б вирядився, виглядав як придурок і записував жахливу музику, хіба ні?"

Ага.

Звичайні людські турботи

Самопародія?

Робін: "Це сталося з нами десь півтора року тому. Це стається з кожним. Ти нічого не можеш вдіяти, ти не можеш змусити себе спинитися і стати інакшим. Ти намагаєшся це перебороти".

Лейбл 4AD?

Робін: "Добре, що ми саме так дізналися про музичний бізнес, побачили всі ті маленькі западняки, про які ми б ніколи не знали, нас просто відразу почали експлуатувати. Я не думаю, що ми б зараз потрапили у подібну пастку, бо ми вже стали старшими та мудрішими. Здається, було б непогано послати всіх з самого початку і просто потім нічого не робити, бо знаєш, як все тут прогнило і як кожен на цьому наживається."

Гроші?

Саймон: "Це все відносно. Якщо група підписує контракт за 250 тисяч, це не значить: "Ми даємо вам 250 тисяч, а ви купіть собі будинок і багато машин". Це значить: "Ось позика, поки ви не запишете ваші альбоми". Ми не отримуємо багато грошей від продажу записів".

Не для груку !!!

Робін: "Нам це все не надто вигідно, але ми окупаємось, тож нікому нічого не винні. Краще бути в такій ситуації. Смішно, але наш із Ліз найбільший прибуток був від Garland, бо на його випуск пішло 800, тож він окупився давно, дуже давно. Наші витрати на записи жахливо малі, не через те, що ми погані чи дуже поспішаємо, просто нам не треба на це багато часу."

Герої?

Ліз: "Коли ми були в Лос Анджелесі, Робін знайшов... ні, ти кажи, Робіне"

Робін: "Ні, ти розповідай".

Ліз: "Ми знайшли сірникову коробку із зображенням готелю, в якому помер Джон Белуші. Коли ми її знайшли, ми про це не знали, але коли дізналися, Робін коробку загубив"

Мовчанка.

Робін: "Це байка Ліз".

Що було...

Цього року Cocteau Twins мали турне по Японії, вони їздили на швидкісному потязі, почувалися пригніченими в містах і сконфуженими через вестернізацію. Вони також грали в Америці, де їх постійно питали, коли і чому вони утворили This Mortal Coil і де виданий їхній альбом "Найкраще".

Що є...

Tiny Dynamine та Echoes In a Shallow Bay були записані без тиску на групу і ніколи не мали вийти у світ. Треки стали двома EP, бо "Коли ти записуєш LP, це наче демонстрація того, над чим ти працюєш, твого зусилля. Це тохи самовдоволено, напевно." Робін сміється. "Це не сингли, навіть не семидюймовки, це дванадцятидюймовки, це не подовжені версії інших пісень, не ремікси. Це просто кілька пісень, EP у первинному значенні цього слова. Жодна пісня не є важливішою за іншу. Люди думають, що ми дивні, але це не так..."

Що мало би бути...

The Cocteau Twins співпрацюють із Гарольдом Бадом, авангардистом, якого вони зустріли в Америці. Він хоче прислати їм свої роботи, а вони йому - свої. Цей міжкультурний експеримент може бути зазнятий для Каналу 4.

Чого ніколи не буде

The Cocteau Twins мали з'явитися на передачі Wogan, але, на жаль для них, вони ж самі відхилили пропозицію.

Не для грюку !!!

Майбутнє

Робін: "Напевно, це буде оновлення, напевно, американське. Я не розумію. Всі сміялися над відродженням модівського руху, але ніхто не сміється над вульгарним відродженням Burds. Всі це сприймають серйозно."

Тож що з The Cocteau Twins?

"Через десять років буде відродження The Cocteau Twins".

Ага.

Я зізнаюсь

Якщо під час інтерв'ю треба підтвердити якісь істини, зрозуміти, що немає відповідей, тоді я провалився. Якщо ж суттю цього витвору було втекти від пояснення, чому The Cocteau Twins так проблематично ставляться до інтерв'ю, я вас дуже розчарую. Це тут, це неможливо виразити словами, і я все шукаю чогось, що не можу визначити, намагаюся зрозуміти, чи відсутність предмету для розуміння вже сама по собі є фактом, чи це просто відмовка. Звісно, люди, з якими я зустрівся і музика, яку я чую, не пасують один одному, не підходять. Я кажу про те, що неможливо вимовити, і найкраще буде просто сказати: з усіх, кого я коли-небудь зустрічав, життя The Cocteau Twins найменше пояснює їхню музику. І, звісно, коли я це кажу, то відкриваю дві можливості, кожна з яких є однаково неприйнятною: якщо вони не фальшивлять, не носять масок, вони не ховаються, не мають таємничої музи, вони не корчать із себе духовних геніїв, що спустилися з астралу. The Cocteau Twins просто ходять по землі і роблять свою справу, вони самі не знають, чому так є, тому звідки ж маю це знати я?

На початку (було Слово)

"Це було найгіше наше інтерв'ю"...

Все гаразд.

"Але ми нічого не говорили, говорили ні про що..."

Все гаразд.

"Про що ж ти збираєшся писати?"

Я щось придумую. Писатиму про вас. Я щось вигадую.

"Але це значить, що ми у твоїх руках, у твоїй милості..."

Ага, за писакою завжди останнє слово.

От і все...

Не для гурку !!!

Інтерв'ю з групою «Evidence»



29 лютого. П'ятниця. "Dali in Rock". Заходжу в півтемряву залу і одразу ж занурююся в якісну музику, виникає враження, що до Львова приїхав якийсь закордонний гурт. Але ні, то наші, львівські - "Evidence". Враження було таке сильне, що питань, в кого братиму своє перше інтерв'ю більше не виникало. Тому сьогодні я заскочила до хлопців на репетицію - послухати і поспілкуватися.

Отже, група "Evidence" - це:

- o Давід - вокал, гітара;
- o Ted - бас;
- o Роман - барабани.

- Як виникла ваша група? З чого все починалося?

Д.: Насправді я вже давно займаюся музикою, з 16-ти років - вже 10 років займаюся музикою, але групи не мав. Була група, ще коли мені було 16 років, "Деліс" там в себе в Вірменії (комент - Давід і Ted з Вірменії). Це не було серйозно, ми зібралися, робили репетиції, робили одну пісню за 2 тижні, тобто ще нічого не вміли робити, але зробили якусь концертну програму і виступили. Ну, прийшло трохи людей. Після першої пісні половина залу пішло десь звідти.

А з чого все почалося? Я купив електрогітару, про яку дуже довго мріяв. І ще в нас був півакустичний бас, і ми підключили в комп'ютер електрогітару і півакустичний бас з братом. І я, переповнений емоціями, сказав: і шо - вже є група. З цього все й почалося.

Не для групу !!!

- А, власне, сама група "Evidence" яким чином виникла?

Д.: Нас запросив наш старий знайомий, товариш Ян', його звати Андрій. Він запросив нас на репетицію своєї групи, вони грали християнський рок. Ми підійшли, послушали, і вирішили, що як будем робити групу, то запросимо Ян'а як свого гітариста. І один раз він зайшов до нас додому, ми шось трошки пограли, сказали йому, що хочем робити групу, він сказав: "Шо, ви хочете шось мутити?". Ми кажемо: "Да". - "То добре, я подзвоню барабанщику одному - Олегу". Олега ми вже, впринципі, давніше знали, але втратили зв'язок і не спілкувались. І пішли на першу репетицію. Так виникла група "Evidence". Хоча спочатку назви не було, назву придумали пізніше.

- І коли це трапилося? Тобто, як давно існує гурт "Evidence"?

Д.: Десь в кінці березня минулого року.

- А в такому складі, як є зараз, ви граєте звідколи?

Р.: Десь з середини жовтня може з кінця. Не пам'ятаю.

Т.: Я от точно не пам'ятаю.

Д.: Ну ще тепло було.

- Ви співаєте англійською мовою. чому саме англійською і лише англійською?

Р.: Ми китайської не знаєм:))

Д.: Все почалося з "Beatles". Мені мама розказувала про них. Дуже захопився, почав слухати. І ми почали з друзями знаходити їхні платівки. І дуже захопилися тою музикою. Я якраз починав грати тоді на гітарі, і вирішив, що буду співати англійською, хоча спочатку в мене були пісні і російською мовою, і вірменською навіть пару пісень. А потім я вирішив, що найкраще рухатися в тому напрямку, тобто - співати англійською мовою.

- Тобто "Beatles" були такими, якщо можна так сказати, наставниками для тебе, так?

Д.: Ну та, ідеалом якимось були тоді, прикладом для наслідування. Тобто в цьому всьому вони винні: вони винні в тому, що я почав займатися музикою серйозно; писати пісні і вони винні навіть в тому, що я почав вивчати англійську мову. Я закінчив школу і взяв підручники (англійської мови я не знав в школі) і сказав: буду вивчати англійську мову.

- А крім "Beatles" в тебе є ще якісь ідеали, яких хотілося б досягнути?

Не для груку !!!

Д.: Є, звичайно. Найбільше, що я любив - це "Beatles". І ще окрім того дуже багато було: Елвіс Преслі, з тих старих часів: "Rolling Stones", "Pink Floyd", "Led Zeppelin", "Deep Purple", "Doors", потім - "Nirvana", "Pearl Jam" - то вже 90-ті роки, "Radiohead".

- Питання до інших учасників групи. що ви слухаєте і що впливає на вас як музикантів?

Р.: Ну почалося все, напевно, зі "Scorpions", "Queen"...

Д.: О, я "Queen" пропустив!

Р.: Потім - різної купа музики, починаючи від панку, закінчуючи трешом, готикою.

Т.: "Metallica" - що найперше чув, так серйозно чув, але найбільше на мене вплинула, напевне, "Nirvana", може "Pixis", не може, а - "Pixis", ну і "Radiohead" - найголовніше.

- Тоді ще таке питання: а на кого хотілося би бути схожими?

Д.: Ні на кого! Тобто має бути спочатку, якщо помітно, що є якийсь вплив, то це, впринципі, природно. Але далі треба працювати над собою таким чином, щоб знайти своє: свій стиль і своє я.

- У вас є якісь ідеали, власне, музикантів? На кого хочеться рівнятися?

Т.: Напевне, Кріс Новоселік - басист "Nirvana" - найбільше.

Р.: В мене, як таких, кумирів нема. Тре перевершити всіх!

- Які плани на майбутнє? Як будете просувати свою групу?

Д.: Та, ну такі конкретні плани є: дати ще декілька сольних концертів по клубах Львова. А взагалі є такі напівплани-напівмрії - записати альбом дебютний. Побільше виступати.

- А демо-альбом у вас є вже?

Д.: Є. Тобто є пісні, які я записав ще три роки тому сам, без групи, переважно більшість тих пісень просто під акустичну гітару, але записані на професійній студії. І є ще дві демки вже з групою: одна демка, а одна - вже майже готовий такий матеріал.

- Хто пише тексти? Я так розумію, ти пишеш тексти

Д.: Та, я пишу всі тексти...

- А хто пише музику?

Д.: Ну музику я так само.

Р.: Він навіть барабани пише:)

Д.: Та ні, я не пишу барабани. Я можу дешо там підказати, що в мене в голові звучить барабанщику чи басисту, але зараз, наприклад, дуже помагає мені мій брат, навіть в текстах, деякі пісні в нас в такому співавторстві.

Не для груку !!!

- Ви не хотіли би розширити склад і залучити якихось музикантів, які грають на якихось нестандартних інструментах?

Д.: В нас є плани зробити одну пісню, включити інструмент вірменський такий народний, він називається дудук. То пісня про Вірменію.

Т.: А, взагалі, ми дотримуємося такої політики мінімалізму. Одна примочка - три музиканта. І все.

Р.: Одна примочка на трьох :)).

- На яких фестивалях хотіли би виступити?

Д.: Прикольно було б на якийсь класний фестиваль потрапити, такий як Рок-Січ.

Р.: Ми постараємося прорватися того року на "Червону Руту". "Таврійські Ігри" можна було би поспробувати.

Д.: Ми впринципі раді, так що залишимо телефон, хай дзвонять:) Раді всюди виступати, де ми підходимо, окрім попсових фестивалів, фонограмних.

- Тобто ви хотіли би більше на рокових фестивалях виступати?

Д.: Звичайно, на рокових. Ми любимо справжню живу музику, не любимо брехні, фанери і т.д. Хай буде навіть і блюзові, головне, щоб була жива музика, без попси. Смерть попсі!:) Хай живе рок! З Новим Роком!:)

- Доречі, а який у вас стиль? Як ви самі його визначаєте?

Д.: От я не знаю. Хай, може, критики, як почують, я сподіваюсь скоро вже почують якийсь наш дебютний альбом чи виступ на якомусь фестивалі, і вони скажуть, який це стиль.

Т.: Дуже приблизно - пост грандж.

Д.: Навіть, пост пост грандж. Чесно кажучи я не хочу, щоб нас пов'язували з гранджем.

- Хочете започаткувати новий стиль?

Т.: Це мета, можна сказати. Ми шукаємо. Це мистецтво, ми шукаємо себе, новий стиль шукаємо, розвиваємося...

Р.: Постійно з компасом, картою - шукаємо:)).

Т.: ...не граємо те, що вже грали.

- Коли був перший виступ групи "Evidence"?

Д.: Перший виступ був літом 2007 року, здається в липні. Шось пов'язане, між іншим, з медичним університетом, "Ставропільська Весна". І ми в центрі міста, прямо біля Шевченка

Не для груку !!!

(Шевченко був на беках) виступали. Там було декілька рок-груп: ми, група "Реквієм", група "Desence" і ще якась група.

Спочатку танцювали діти шось таке гарне, спокійне. А потім якась дівчинка під фонограму заспівала шось. І викладачі там стояли, стояв навіть, здається, ректор. І вони це все слухали, дивилися і потім як вийшли ми, вони після першої пісні розійшлися. Лишилися тільки якісь молоді люди, які сприймали цю шумну музику. Але було класно.

- Які побажання до фанів?

Д.: От я недавно почув, як ставиться Ромка до наркотиків і мені дуже сподобалось. Хочеться зруйнувати оцей от імідж обдовбаних рокерів, які курять травку, коляться, ширяються і т.д.! Ну і відповідно хочеться, щоб фани думали про нас шось краще, тобто не думали, що ми якісь наркомани обдовбані. І шоб вони цього не робили відповідно, бо це зло!

- Тобто ви негативно ставитесь до наркотиків?

Д.: Абсолютно.

Т.: На всі сто відсотків проти наркотиків.

- А ви би брали участь у якійсь акції проти наркотиків?

Р.: Тільки за.

Д.: Брали би. але я не знаю, чи то комусь допомагає, чи якомусь потенційному наркоману допомогла якась акція "Рок проти наркотиків".

- Побажання нашим читачам.

Р.: Слухайте хорошу якісну музику.

Т.: Ми вас любимо!

Д.: Peace and love, love and peace!

Т.: Не вживайте наркотиків!

Р.: Наркотики - це зло! Пиво рулить!:)

Т.: Користуйтеся презервативами!

Р.: І стерильними голками!:)

Д.: Ставитися серйозніше до життя! Не торчати, не відриватися, ну це має бути, звичайно, в певних роках, з 16- и до 18-ти, чи до 20-ти. А якось серйозніше сприймати життя, воно одне єдине! Побажання до молоді: пройти етап "блудного сина"! Попереду світле майбутнє!

спілкувалася з музикантами Ніка /sebto Осінь/

Не для друку !!!

Емо. А насправді все почалося з музики...



Емо (англ. emo, скорочення від "emotional", поширена також транскрипція "імо") позначає особливий вид музики, побудований на сильних емоціях, переданих голосом вокаліста і мелодійної, але іноді хаотичної або повністю відсутньої музичної складової. Прикметні особливості цього стилю - манера вокалу, що долучає часто вереск, плач, стогони, шепіт. Тексти пісень мають інтимний характер - про переживання автора, в

деяких випадках - про політику.

Емо (emotional) - підвид хардкор-панку, названий так у середині 80-х, щоб дати нову назву стилю груп DIY (Do It Yourself), які прагнули обійти стандарти звучання ери "Minor Threat". Вони одержали назву emotion, не завдяки якимсь групам, а завдяки тому, як виконувалися музика і тексти.

Наразі цей стиль музики має такі різновиди: емо, емокор, сан-дієго хардкор (хардкор емо), емо вайоленс, скрімо, френч скрімо

Передісторія

В кінці 1983 року розпався "Minor Threat" і вашингтонська хардкор-панкова сцена, що спалахнула в 1981-му, стала втрачати запал і свіжі ідеї в межах свого звучання. Посмертний диск "Minor Threat" "Salad Days" вийшов в 1984 році - це був кінець вашингтонського хардкору. Групи по всій країні стали шукати нові напрями: "DRI" і "Bad Brains" почали грати легкий метал, "7Seconds" пішов в U2 джангл-альтернатив, і т.д. Стиль Вашингтона став змінюватися в основному у напрямку до мелодичного року з панківською чуттєвістю.

Навесні 1984-го з членів "The Untouchables", "Faith" і "Deadline" сформувалася нова група під назвою "Rites Of Spring".

Не для групу !!!



Ця група зберігає панківську швидкість і шаленство, але домішує абсолютно нову вокальну техніку. Співак Guy Ricciotto майже весь час втримує несамовитий панківський стиль співу, час від часу заглиблюючись в дуже особисту лірику, забарвлену емоціями і духовними пошуками. У кульмінаційні моменти його голос перетворюється на горловий, сиплий, дівчачий стогін. Ця група стала першою, яку позначили терміном emotion.

1984 рік позначився виходом альбому "Zen Arcade" групи "H?sker D?" з Міннеаполіса. Звучання альбому поєднувало м'яку, негативну вокальну подачу і середні гітари із сповільненими

роковими темпами і більш легким, хаотичним написанням пісень.

Перша хвиля (1984-1994)

Літо 1985 стало відомим як "Революційне літо" - нова хвиля вашингтонських груп з різноманітним роковим звучанням, орієнтованих на рок -темп, музичність і мелодійний вокал: "Gray Matter", "Soulside", "Ignition", "Marginal Man", "Fire Party", "Rain", "Shudder to Think" і ін. Деякі групи зберегли швидке хардкорове звучання, засноване на панку з новими вокальними методами, помітним винятком можна вважати "Dag Nasty".

Вокаліст "Minor Threat", Ян Маккей, співає для групи "Embrace", їхня лірика емоційна, але все ще ясна і недвозначна. У музичному плані, група (сформована в основному з колишніх членів "Faith") пише дещо галасливу музику в середньому темпі, з великою кількістю гітарних прийомів стилю поп. Вокал Маккея зберігає своє фірмове солідне звучання, з поодинокими проблисками емоційної передачі. Так само Маккей - засновник sXe руху, який став популярний серед емокорщиків і хардкорщиків.

Звучання цих груп з часом стало відомо як "класичне вашингтонське звучання". Частина такого звучання була іронічно названа "емо", як скорочення від "емоційний". Одне з джерел

Не для груку !!!

затверджує що цей термін вперше з'явився у фліпсайдввському інтерв'ю з Яном Маккеєм. Незабаром після цього вашингтонські групи одержали ярлик "емокор".

У 1986 році деякі групи стали фокусуватися на елементі "емо" як такому. Мабуть, першими після "Rites of Spring" це зробили "The Hated" в Аннаполісі (поряд з Вашингтоном). Незабаром після цього в тому ж місті з'являються "Moss Icon", які розбирають емо-елемент до самого ядра і додають чималу частку витонченої, арпеджованої гітарної мелодії ("Tonie Joy", пізніше в "Universal Order of Armageddon" та ін.) з сильним акцентом на гучних і м'яких переходах. Вокал також злітає до справжнього крику на межі зриву легень в кульмінаціях пісень.

До початку 90-х цей стиль набув достатньої популярності в незалежному музичному середовищі і сформувався в окрему субкультуру, з'явилися нові підвиди цього стилю.

* "Хардкор Сан-Дієго" (вперше з'явився в 1992-ому) - суміш класичного хардкору і емо;

* "Скрімо" (від англ. scream - крик) - важчий варіант емо, з більшою часткою криків і жорсткості в музиці;

* "Френч Скрімо" (англ. french screamo - "французьке скрімо") - пом'якшений, набагато мелодійніший варіант "скрімо". "Скрімо" і "Френч Скрімо" існують і активно розвиваються і досі.

Друга хвиля (1994-2000)

У 1994 році виходить дебютний диск групи "Sunny Day Real Estate" "Diary" і емо стає відомий широкому загалу слухачів. В той же час Емо зазнає значних змін в плані музики - стає більш милозвучним, позначилися впливи інших стилів, таких як інді-рок. З'являлася безліч груп схожих з "Sunny Day Real Estate", завдяки чому емо потрапляє в ротацию на радіо- і телепрограми.

Третя хвиля (2000 - наші дні)

У середині 2000-х років емо стало популярним культурним явищем, що виражається в субкультурі, моді на одяг і спосіб життя, знаходячись під впливом інді-культури. Терміном "емо" стали називати здебільше групи, що грають пост-хардкор ("The Used", "AFI", "Оригами") або поп-панк ("My Chemical Romance", "Jimmy Eat World", "Taking Back Sunday", "Panic! At the Disco") і наступні модні тенденції емо-субкультури. Проте у кожному випадку віднесення групи до емо є неоднозначним і предметом суперечок та критики, оскільки всі вони значно відрізняються від хардкор-коріння жанру.

Почему завязывают глаза перед расстрелом?

часть 2

ОЧИ ЧЕРНЫЕ, ОЧИ СТРАСТНЫЕ...



Любопытный эксперимент проделали психологи. С одного негатива были сделаны две фотографии девушки и предъявлены разным людям, чтобы они выбрали ту, где девушка симпатичнее. Все как один указали на одну и ту же фотографию, хотя объяснить свой выбор не могли, поскольку не замечали на снимках никакой разницы. А

секрет был прост: на этой фотографии с помощью ретуши были чуть-чуть увеличены зрачки глаз. Почему они так притягательны, ученые объяснить не смогли.

А между тем в старину считали, что величина зрачков говорит о жизненной силе: они широко раскрыты, когда организм полон сил, и уменьшаются, когда энергия покидает его (к старости, во время тяжелой болезни). Если принять эту точку зрения, то понятно, почему нас так привлекают крупные зрачки: здоровые, полные энергии люди во все времена нравятся больше. Но это лишь психологическое объяснение...

Существует и энергоинформационная версия. Зрачки становятся больше, когда появляется потребность во внешней информации. Они расширены в детстве, когда мозг жаждет познания... В стрессовых ситуациях, когда для принятия решения нам нужен максимум информации... И зрачки сразу же сужаются, когда теряется интерес к окружающему миру, когда человек старается отгородиться от него, уйти в себя, когда он раздражен,

Не для грюку !!!

озлоблен... Предполагается, что есть тому и еще одна причина: сужение зрачков препятствует уходу из организма и без того истощившегося запаса энергии...

Замечено, что при повышенном интересе к сексуальному партнеру зрачки заметно расширяются. Это своего рода призыв - возможно, отсюда и подсознательная симпатия к обладателям больших зрачков. Но это не просто призыв. Скорее всего, при расширении зрачка усиливается и "магическое" воздействие на "желанного". Ведь расширяется и телепатический канал для потаенных мыслей и желаний. Вот вам и особый вид сглаза - любовный, как его называли на Руси. Порожденный пылкой страстью, он вызывал в жертве не болезнь, как обычный сглаз, а безумное любовное желание.

Зная или интуитивно понимая роль зрачков, женщины издавна прибегали к хитростям, чтобы сделать их крупнее. Ради этого были готовы пожертвовать даже остротой зрения. Еще в Древнем Риме, а позднее в Италии и Испании они закапывали в глаза сок очень ядовитой травы - белладонны. От этого зрачок сильно расширялся, глаза приобретали таинственный блеск и глубину, что придавало женщине особую привлекательность. Не случайно "белладонна" по-итальянски означает "прекрасная дама, красавица". На Руси эту траву называли не менее символично - красавка...

Гипотеза о приеме и передаче мыслей с помощью взгляда объясняет многое. В том числе и "магию черных глаз". В их непостижимой привлекательности косвенно тоже виноваты зрачки: они сливаются с темным цветом радужки и от этого кажутся очень большими. И тогда мы говорим о глазах: бездонные, колдовские... Не исключено, что величиной зрачков объясняется, и особый шарм близоруких дам. Ведь у них недостаток зрения часто компенсируется увеличением зрачков...

А вот расширение зрачков в момент смерти - факт, пока не поддающийся объяснению. Он еще ждет глубокого изучения... Впрочем, существует предположение, что расширенные зрачки дают человеку возможность лучше заглянуть в тот "тонкий" мир, куда ему предстоит уйти. Кто знает?..

Не для грюку !!!

ГЛЮКИ ПЬЯНЧУЖКИ ТЭДА

Одним из первых зафиксировал на фотопластинке загадочное излучение из глаз парижский художник XIX века Пьер Буше, подрабатывавший входившими тогда в моду фотосъемками. Произошло это случайно. Вечером фотограф упился, что называется, до чертиков. Причем в самом прямом смысле: как он сам рассказывал, всю ночь за ним гонялись два мерзких черта с вилами в руках. Поутру не выспавшийся, с чугунной головой он поплелся в свою лабораторию: нужно было срочно проявить отснятые накануне фотопластинки.

На рабочем столе царил хаос: экспонированные кассеты валялись вперемежку с чистыми. Долго художник рассматривал их, пытаясь сообразить, какие из них требуется проявить. В конце концов, он бросил это безнадежное занятие, проявил все и остолбенел: с пластинок на него глядели мерзопакостные рожи ночных гостей. Но это уже была не галлюцинация: с негативов получились вполне сносные "потусторонние" фотографии.

Явлением заинтересовался известный астроном и исследователь аномальных явлений Камилл Фламарион (1842-1925). Вскоре появились его публикации о "психических фотографиях", которые фактически положили начало этому виду исследований. Новые результаты подтвердили реальность явления. О проекции зрительных галлюцинаций из глаз в конце XIX века сообщил известный русский врач-психиатр В.Х. Кандинский (1849-1889): "Картины, спроецированные на экране... невидимы в ярком освещении, но стоит затемнить комнату, как они выступают весьма резко и ярко".

В начале XX века по результатам экспериментов в разных странах, в том числе и в России, появилось даже несколько книг, иллюстрированных "психофотографиями". Затем в исследованиях "психофотографий" на несколько десятилетий наступило затишье. Его нарушил в начале 60-х годов бывший американский моряк Тэд Сериос.

Списанный на берег, этот любитель выпить случайно обнаружил, что своими мыслями он может засвечивать

Не для грюку !!!

фотопленку. Более того - проецировать на нее собственные мыслеобразы. На потеху публике он стал с помощью мысли фиксировать на пленке разнообразные картины. Камеру направляли ему на лицо, щелкали затвором и... вместо сосредоточенной физиономии пьянчужки Тэда на проявленной фотопленке появлялись какие-то (чаще всего общеизвестные) здания, сооружения, пейзажи...

Заинтригованные ученые уговорили Тэда бросить карьеру коридорного в чикагском отеле "Хилтон" и стать оплачиваемым "подопытным кроликом". Четыре года в лаборатории известного американского психиатра Джула Айзенбада в Денвере, штат Колорадо, проводились тщательные исследования. Они полностью опровергли версию мошенничества. Около восьмисот экспериментов с Тэдом провели американские исследователи Дж. Пратт и Айен Стивенсон. Во избежание жульничества ученые сами заказывали Тэду "картинки": здания, пейзажи... И в девяноста процентах случаев он исполнял заказ с ошеломляющей точностью.

В Советском Союзе примерно в те же годы подобные качества демонстрировала "жемчужина русской парапсихологии" Нинель Сергеевна Кулагина (1926-1990). По просьбе ученых она не только мыслью засвечивала фотоматериалы, но и экспонировала на фотопленку заказанные ей фигуры и символы: звезды, кресты, буквы... Все было задокументировано независимыми комиссиями, состоявшими из авторитетных ученых.

В 1973 году 32-летний врач психиатр из Перми Геннадий Крохалев взялся экспериментально подтвердить существовавшую уже не одно десятилетие версию, а именно: зрительные образы возникают в мозге и передаются на сетчатку глаза, откуда излучаются в пространство. С помощью специально сконструированного им устройства Крохалеву на нескольких сотнях пациентов удалось на практике блестяще подтвердить эту гипотезу.

Делалось все, чтобы повысить объективность и достоверность экспериментов. Во время фотографирования или киносъемки излучений из глаз больные вслух описывали свои

Не для друку !!!

галлюцинации. Их рассказы протоколировали и затем сравнивали с изображениями, возникавшими на фотопленке. Совпадения поражали. На фотографиях было четко видно то, о чем в момент съемки рассказывали больные: "рога животных", "рыбы", "озеро и лось", "дорога, танки и солдаты", "фабрика", "елка", "черт", "змея", "подсолнечник" и многое другое. Контрольные кадры, когда галлюцинаций не было, никаких засветок и изображений не имели.

Обнаружилась и такая странность: мыслеобразы фиксируются на фотопленке даже в тех случаях, когда она помещена в светонепроницаемый конверт. Исходя из этого, некоторые исследователи предположили, что "излучение из глаз формируется не только в видимом диапазоне волн, но и в каком-то другом, в котором черная бумага пакета является прозрачной" (д.т.н. проф. А. Чернетский). Исследования последних лет, похоже, подтверждают эту гипотезу: доказано, что человеческий глаз способен испускать слабые рентгеновские и когерентные ("лазерные") излучения.

Проблема "мыслефотографий" занимает ученых. И хотя паранормальные исследования в связи с их стратегическим значением обычно не афишируются, кое-какие сведения время от времени все же просачиваются. Так, например, недавно промелькнуло сообщение, что японские ученые уже создали высокочувствительный экран, на котором возникают контуры изображений, когда кто-то пристально смотрит на него. Есть сведения о подобных разработках и в других странах.

Не для дружки !!!

Легенда

Почему Любовь слепа. . .

Говорят, что однажды собрались в одном уголке земли вместе все человеческие чувства и качества. Когда СКУКА зевнула уже в третий раз, СУМАСШЕСТВИЕ предложило: "А давайте играть впрятки!". ИНТРИГА приподняла бровь: "Прятки? Что это за игра?", и СУМАСШЕСТВИЕ объяснило, что один из них, например, оно, водит, закрывает глаза и считает до миллиона, в то время как остальные прячутся. Тот, кто будет найден последним, станет водить в следующий раз и так далее. ЭНТУЗИАЗМ затанцевал с ЭЙФОРИЕЙ, РАДОСТЬ так прыгала, что убедила СОМНЕНИЕ, вот только АПАТИЯ, которую никогда ничего не интересовало, отказалась участвовать в игре. ПРАВДА предпочла не прятаться, потому что в конце концов ее всегда находят, ГОРДОСТЬ сказала, что это совершенно дурацкая игра (ее ничего кроме себя самой не волновало), ТРУСОСТИ очень не хотелось рисковать.

"Раз, два, три, " начало счет СУМАСШЕСТВИЕ.

Первой спряталась ЛЕНЬ, она укрылась за ближайшим камнем на дороге, ВЕРА поднялась на небеса, а ЗАВИСТЬ спряталась в тени ТРИУМФА, который собственными силами умудрился взобраться на верхушку самого высокого дерева. БЛАГОРОДСТВО очень долго не могло спрятаться, так как каждое место, которое оно находило, казалось идеальным для его друзей:

Кристально чистое озеро - для КРАСОТЫ.

Расщелина дерева? Так это для СТРАХА. Крыло бабочки - для СЛАДОСТРАСТИЯ. Дуновение ветерка - ведь это для СВОБОДЫ! И так, оно замаскировалось в лучике солнца. ЭГОИЗМ, напротив, нашел только для себя теплое и уютное местечко. ЛОЖЬ спряталась на глубине океана (на самом деле она укрылась в радуге), а СТРАСТЬ и ЖЕЛАНИЕ затаились в жерле вулкана. ЗАБЫВЧИВОСТЬ, даже не помню где она спряталась, но это не важно. Когда СУМАСШЕСТВИЕ досчитало до 999999, ЛЮБОВЬ все еще искала, где бы ей спрятаться, но все уже было занято. Но вдруг она увидела дивный розовый куст и решила укрыться среди его цветов.

Не для грюку !!!

- Миллион, - сосчитало СУМАСШЕСТВИЕ и принялось искать.

Первой оно, конечно же, нашло лень. Потом услышало как ВЕРА спорит с Богом, а о СТРАСТИ и ЖЕЛАНИИ оно узнало по тому как дрожит вулкан, затем СУМАСШЕСТВИЕ увидело ЗАВИСТЬ и догадалось где прячется ТРИУМФ. ЭГОИЗМ и искать было не нужно, потому что местом, где он прятался оказался улей пчел, которые решили выгнать непрошеного гостя. В поисках СУМАСШЕСТВИЕ подошло напиться к ручью и увидело КРАСОТУ. СОМНЕНИЕ сидело у забора, решая, с какой же стороны ему спрятаться.

Итак все были найдены: ТАЛАНТ - в свежей и сочной траве, ПЕЧАЛЬ - в темной пещере, ЛОЖЬ - в радуге (если честно, то она пряталась на дне океана).

Вот только ЛЮБОВЬ найти не могли.

СУМАСШЕСТВИЕ искало за каждым деревом, в каждом ручейке, на вершине каждой горы и, наконец, оно решило посмотреть в розовых кустах, и когда раздвигало ветки, услышало крик. Острые шипы роз поранили ЛЮБВИ глаза.

СУМАСШЕСТВИЕ не знало что и делать, принялось извиняться, плакало, молило, просило прощения и в искупление своей вины пообещало ЛЮБВИ стать ее поводырем.

И вот с тех пор, когда впервые на земле играли в прятки. ЛЮБОВЬ слепа и СУМАСШЕСТВИЕ водит её за руку.



Не для прогулки !!!

Георг Теневои

Теория

Домой я вернулся в полседьмого. На авто сели батарейки и поэтому пришлось возвращаться пешком. На Боули авеню меня остановили патрульные и потребовали прививочную (мне никогда не нравилась эта процедура, хотя я и понимал как она необходима: после того как в 2256 году мутировал геноптический грипп, унесший несколько тысяч человеческих жизней, по всему миру был введен закон о квартальных прививках и были введены соответствующие документы, в которых велась документация. Без этого документа нельзя было выходить из дому). Меня отчитали за один пропущенный квартал, но увидев мое удостоверение теоретика, смягчили тон и даже извенились. И все - таки есть преимущество у этой пластиковой карты. Как это все - таки странно Кажется эта вечерняя прогулка пошла мне на пользу. Да, мне явно повезло. Не знаю что точно случилось - может быть произошел сбой в системе, но в Боулинском районе на десять минут отключили освещение, и я смог увидеть месяц. Это довольно редкое явление. Серебристый, небольшого размера серп будто заблудился среди макушек небоскребов. Засмотревшись на небо я на минутку остановился около филиала церкви неозвтоназии. Высокий молодой человек с живыми голубыми глазами подбежал ко мне и предложил покончить собой во имя Земли. Я вежливо отказался, подумав о том, что сегодня совсем не подходящий день для самоубийства. Парень удивился и отошел, но до этого ему все - т а к и удалось всучить мне рекламный миничип.

В доме было тихо, я просто отключил все, для того чтобы мне ничего не могло мешать думать. Посмотрев в окно, я облегченно вздохнул - зеленую долину окутал вечерний туман, месяц отражался в темной воде Белуги, а над далекими горами Саарим зажглись яркие звезды. Хоть я и понимал, что все материи, которые я вижу из своего окна - всего лишь генетическая копия протомира, и все же так мне было спокойнее. Почему то я тосковал по тому времени когда все было живым, когда люди могли

Не для гурку !!!

чувствовать запахи настоящих цветов и любоваться истинными закатами и рассветами. Я часто вводил программу заката, иногда по утрам, в другой раз и в обед. Но чаще конечно по вечерам. Закаты мне нравились больше всего.

Сегодня в центре я получил ответ на свою теорию. Похоже это была сенсация. Только не для меня, я ведь работал над этим уже несколько лет и чему мне стоило удивляться?! Точнее сказать это была работа всей моей жизни, и лишь только несколько лет назад я начал работать над своей идеей в центре. Сначала ИМ показалось, что моя идея это абсурд. Как?, - говорили они, смеясь мне в лицо, - ты действительно можешь доказать то, что на земле существовали купаны? . Да, - отвечал я, - только тогда они назывались женщинами . Мне не верили. Конечно каждый из НИХ знал о том, что купаны, голограммы серии 15а, созданы на основе мифов и сказаний двадцатьтретьего столетия, но, похоже, никто из НИХ не догадывался о том, что существование женщин можно было доказать. А я смог. Я участвовал во всевозможных экспедициях. Мои путешествия заняли несколько лет моей жизни, но зато я отыскал место захоронения купан. Вот тогда, поняв, что небольшие останки скелетов, украшения и предметы обихода точно не принадлежат мужчинам, я начал серьезно заниматься этим вопросом.

Вчера я сдал ИМ протокол моей теории, в котором на примерах останков и других материалов доказал, что некогда на земле существовали женщины. Предположил так же вероятность преобладания женского вида над мужским. Так же описал теорию исчезновения этого вида, вернее, как оказалось - уничтожения. Дело в том, что когда церковь эвтоназии стала очень популярной, главными ее фанатами оказались именно женщины. Почему то они воспевали идею суицида во благо Земли и с радостью лишали себя жизни, лишали жизни своих не родившихся детей и советовали это всем остальным. В то время население Земли сократилось примерно вдвое. (Информацию об этом мы получили с чудом сохранившегося платинового диска). Везде позакрывали атомные электростанции и перешли на солнечную энергию. Людям хватало. Но потом началась война. К сожалению причин ее я так и не узнал.

Не для гурку !!!

Могу лишь предположить, что виной тому была эмансипация. Женщины пытались во всем походить и превосходить мужчин. Таким образом эта мерка сил дошла до войны. Но информации о войне нигде нет, а существующая история мира была построена на фальши. Я пришел к выводу, что оставшихся женщин уничтожили мужчины. Иначе как объяснить то, что купан совсем не осталось и даже слова в истории о них не сказано. Я допускаю то, что женщины стали одержимы своими идеями и мужская половина, дабы спасти себя, решила их уничтожить. Ну а что бы никто из последующих поколений не узнал о их жестоком поступке, данные короткой войны решили стереть.

Позже, тоскуя по женщинам, мужчины решили создать галограмму - купан, выдав ее за очередную фантастическую программу.

Так в кратце и звучала моя теория. ОНИ ее приняли, вот только ИМ не нравится идея с войной. ИМ не нравится то, что именно мужчины уничтожили купан. Они посчитали это антисоциальным. Народ не сможет принять эту жестокую теорию. Поэтому мне ласково предложили изменить несколько пунктов моей работы. Но как я могу отказаться от этой мысли?! Неужели нужно тогда придумать что - то?! Ведь я почти все доказал, по мере возможности.

Завтра утром мне снова предстоит отправиться в центр, где я должен буду сказать свое окончательное слово.

Не для грюку !!!

Георг Теневои

Восстание черных.....

Вселенная - это один живой организм что живет и дышит. Мы все состоим из тех же самых атомов что и вселенная. однажды она разлетелась на миллионы крохотных кусочков, породив звезды, материю, энергию и нас. Мы все частицы ее. И теперь она нас испытывает - способны ли мы понять ее, то есть понять самих себя.

(Георг Теневои. "Хроники забытой эпохи")

Левый бежал не оглядываясь, отдавая безумному бегу все свои жизненные силы. Он знал, что преследователи уже совсем близко, а помощи ему не видать. Оставалось надеется только на себя и на чудо, в которое он никогда не верил. Черный мчался в полутьме огромной комнаты, вдоль разбросанных по полу книг, газет, рваных тряпок и хлебных крошек, то и дело перепрыгивая помехи на своем пути. Он еще не знал где укрыться от всевидящего глаза и длинной руки, что веками забирали их расу туда, откуда не возвращается никто. Конечно, бывали случаи, когда все же находили тех, кто пропадал, но они уже не были похожими на остальных. Мертвые, плоские, деформированные, словно их раздавили. А жуткий запах исходящий от них к самому верхнему светилу сводил с ума любого кто приближался слишком близко к похищенному бедняге.

А ведь когда-то они были гордой расой. Высокие, стройные, сильные. Их все любили и уважали. Но прошли столетия. Теперь они разделились на множество кланов, что сражались за право быть со своим вождем. Клан белых и черных, красных и синих. Серых и зеленых. Они все были одной расы, но сражались между собой до смерти, забыв про то, что все они от одного создателя.

Белые возомнили себя элитой.

- Мы белые, - сказали они, - значит нам предписано быть

Не для гурьку !!!

на вершине, и раздавать приказы. Мы не уступим первенство в этом мире. Гордость была самым главным для их клана. Они поработали существ из других кланов, воспитывая в их сердцах и душах покорность, бездумность и слепую веру в свое бессилие и жалкость перед белыми.

- Мы черные - сказали черные. Мы живем там, где остальные боятся быть даже мысленно. Мы Универсальные существа - можем жить и во тьме и при свете, и мы не боимся остальных. Нас много, и мы сильные. Сильные должны править, ведь мир подчинится только тем, кто сильнее!

Остальные кланы - красные, синие, серые и зеленые не были ярыми врагами, но ни один из них не помог бы другому, случись с ним беда. Каждый из них был сам по себе.

Проходили года, а каждый из кланов если и не воевал со своими далекими собратьями, то был как минимум в самоизоляции от других.

В конце междоусобицы в середине каждого клана, разбили кланы на двое - так внутри клана создались правая и левая партии. Теперь уже, даже внутри клана, невзирая на одинаковый цвет кожи и на одинаковый рост, каждый оставался наедине со своими проблемами, помыслами и мыслями. Никто и никому больше не собирался помогать. Близился конец существования их когда-то многочисленному и гордому виду.

Как потом покажет история их вида, их нации, это еще не самое страшное, что могло с ними произойти. Постепенно, в окружающей их среде появлялись куда более страшные и опасные враги, чем они сами являлись для себя. Численность их вида резко уменьшилась, они стали пищей для тварей похожих на кошек, но в сотни раз агрессивней их, коварней и больше. Другой их истребитель напоминал собаку, но с огромными когтями, острыми, словно частокоты зубами и невероятной хитростью и ловкостью.

Остатки их вида стали изгнанниками со своей родины, вынужденными прятаться в узких ущелинах, подвалах и темных уголках когда-то их царства. Ни у одного из кланов уже не было ни королевства, ни земли, ни гордости. Целую расу удалось поставить на колени со склоненной головой и скрещенными на груди руками.

Не для друку !!!

Черный на секунду остановился чтоб перевести дыхание. Напуганное до полусмерти существо беспорядочно бросало взгляды по сторонам через прогрызанные кем-то или чем-то дырочки. Это была уже территория правых. А он был левым. Врагов теперь могло быть много, и они могли укрываться где угодно. Гибель была близка, а душа не вылезла из единственной пятки.

Где-то не очень далеко упало что-то большое, и содрогнулась земля. Эхо грохота мгновенно вырвалось наружу и распространилось глубоко во тьму, сковывая всех тяжеленными оковами невиданного страха.

Черный опять бросился бежать в неизвестность.

- Я слышу твой запах - раздался глухой голос с небес!

Минутой позже небеса разверзлись. На секунду-другую вокруг стало немножко светлей, но чья-то тень сразу же затмила небосклон. Но этих коротких мгновений хватило, чтоб Черный разглядел множество других себе подобных существ, что прятались за ящиками и остальным хламом. Все на кучу - грязные и чистые, черные, белые, и серые, синие и зеленые, и даже как ему удалось рассмотреть новый подвид - разноцветные, существа все сбились вместе и прижались друг к другу по углам. Черный даже не мог себе представить, что в момент почти окончательного исчезновения их расы, в гигиенически и генетически грязных уголках их маленькой вселенной могли появиться новые их братья. Из-за опаснейшей угрозы со стороны охотящихся на них хищников, именно эти, покинутые всеми особи сумели забыть про междуклановые войны, про партийные розни внутри кланов, и смогли объединиться. И из их брачных союзов произошло новое, генетически модифицированное потомство. Так на свет появились разноцветные.

Вдруг вокруг все зашуршало, зашипело, замелькал перед глазами свет и невиданное существо откинуло длинную тень, словно змея.

У Черного больше не осталось шансов. Возле самой стены его что-то схватило, сжало невероятной силой и уволокло в неизвестность. Черный не кричал и не вырывался. Он знал что так было нужно. Даже скорее необходимо. Судьба его была предрешена еще задолго до того момента, когда его создал

Не для гурку !!!

мастер-создатель. Последнее что увидел Черный - было возрождение почти погибшей цивилизации. Новый виток эволюции и новая эра. - Всевидящий глаз его нашел и длинная рука забрала его - пробежался едва слышный шепот среди скрывающихся во тьме существ. - Мастер-создатель уберег нас и нас не заметили! Хвала Создателю-Творцу!

Где-то среди испуганных существ тихонько всхлипнуло маленькое разноцветное существо. Оно было еще совсем маленькое, совсем чистое и не имело ни одной дырочки.

- Почему нас забирают? - тихим голосом прохныкало существо. Когда все будет по-другому?

Все существа переглянулись и засуетились. Самое старое, большое и помятое существо сделало шаг вперед. По иронии судьбы оно было черного цвета. Только что на его глазах забрали его друга, а он боялся даже пошевелится. Старый Черный выпрямился во весь рост и расправил согнутые плечи.

-Хватит! - Прохрипел он! - Довольно смертей и неведенья!

Он поднял валяющийся на полу гвоздь и крепко сжал его своей дырявой рукой.

Остальные последовали его примеру. Поднимали с земли гвозди, иглы, ножи. Каждый брал то что видел. Старый Черный сделал еще один шаг вперед, и все шагнули вместе с ним. Малые и большие, молодые и старые, Белые и Черные. Теперь все они стояли плече к плечу в одном объединенном войске.

Старый Черный, что был впереди всех глубоко вдохнул, и твердым шагом двинулся на свет божий из тьмы, что так долго служила им убежищем и домом. Остальные шли за ним с не менее серьезными намерениями и не менее твердой верой в их общее дело.

В тот день и ту ночи они отвоевали свой мир. Вновь заставили себя уважать и чтить. Немало их тогда полегло от хищников и длинных рук. Их забирали, а они шли. Их рвали на части, а они наносили ответные удары.

Тот день в истории их расы назвали "Восстание черных носков"

Хуліо Кортасар



Хуліо Кортасар (Julio Cortazar)
(26.08.1914 - 12.02.1984)
аргентинський письменник,
відомий, переважно, як блискучий
прозаїк. Один із засновників "нового
латиноамериканського роману"
(поряд із Маркесом (Колумбія)).

Народився в Брюсселі в родині аргентинського торговельного представника. Перші роки життя провів в Буенос-Айресі, де й вступив до університету на літературно-філософський факультет. Через рік змушений був призупинити навчання через фінансову скруту і сім років пропрацював вчителем у сільській школі. Згодом викладав в університеті м. Мендоси. Брав участь в антидиктаторських виступах інтелігенції, через що йому довелося припинити викладацьку діяльність. Повернувся до Буенос-Айресу і працював службовцем. 1951 року одержав літературну стипендію і виїхав до Європи. Решту життя мешкав у Парижі, де довгий час працював перекладачем при ЮНЕСКО. Помер від лейкемії. Похований на цвинтарі Монпарнас.

Письменницьку діяльність Хуліо Кортасар розпочав як поет-символіст. Поезії писав протягом всього життя, але не публікував їх; було видано лише дві його книги поезій: збірка сонетів поета-дебютанта "Присутність" 1938р. і збірка поезій, написаних протягом 1950-1983рр., "Тільки сутінки" опублікована посмертно, 1984р.).

Перше оповідання Кортасара вийшло в світ з легкої руки Хорхе Луїса Борхеса: його було опубліковано в журналі, який видавав Борхес. Учень Х. Л. Борхеса і учень школи життя, Кортасар став ювеліром оповідання, творителем роману та майстром новели. Творчість його - це щораз інша форма, тематичне та сюжетне різноманіття: Кортасар пише про різне і по-різому.

Хуліо Кортасар вважається представником "магічного реалізму": йому властиве змалювання реальності як низки магічних перетворень і казкових пригод, або навпаки - зображення

Не для грюку !!!

надзвичайних та містичних подій при їх подачі як звичайних явищ буденності.

Проза Кортасара інтелектуальна, вона змушує читача вдаватися до зусиль мислення, аби розкрити механізми розмаїтих форм мовної гри і насолодитися спогляданням видовищної літератури; але попри все це Х. Кортасар не вимагає нічого неможливого - він лише невідворотно-безапелятивно залучає нас до активної творчої діяльності, до співтворчості і до співавторства із ним: до побудови нами власного роману як проєкції прочитаного, до побудови роману де точкою проєктування і точкою відліку є точка зору... читача. Гра цього автора із читачем є не змаганням, а, радше заграванням, але заграванням не кокетливим, а щиро-дружнім, коректним і ввічливим. Кожне, навіть найменше, зусилля читача, навіть те, що "читач" це тимчасовий, не обов'язковий і не офіційний стан людини, винагороджується великою естетичною насолодою.

Бібліографія:

- *Los Reyes / Короли* (·1949)
- *Bestiario / Зверинець* (·1951)
- *Final de Juego / Конец игры* (·1956)
- *Las armas secretas / Тайное оружие* (·1959)
- *Los premios / Выигрыши* (· 1960)
- *Historias de cronopios y de famas / Жизнь хронопов и фамов* (·1962)
- *Rayuela / Игра в классики* (· 1963)
- *Todos los fuegos el fuego / Все огни — огонь* (·1966)
- *La vuelta al día en ochenta mundos / Вокруг дня за восемьдесят миров* (·1967)
- *62, modelo para armar / 62. Модель для сборки* (·1968)
- *Ultimo round / Последний раунд* (·1969)
- *La prosa del Observatorio / Проза из обсерватории* (·1972)
- *Libro de Manuel / Книга Мануэля* (·1973)
- *Octaedro / Восьмигранник* (·1974)
- *Alguien anda por ahí / Тот, кто здесь бродит* (·1977)
- *Territorios / Территории* (1978)
- *Un tal Lucas / Некто Лукас* (1979)
- *Lucas, sus pudores / Лукас — его солилоквии*
- *Queremos tanto a Glenda / Мы так любим Гленду* (1980)
- *Deshoras / Вне времени* (1982)
- *Nicaragua tan violentamente dulce / Никарагуа, беспощадно-нежный край* (1983)
- *Divertimento / Дивертисмент* (1986)
- *El Examen / Экзамен* (1986)
- *Diario de Andres Fava / Дневник Андреса Фавы* (·1995)
- *Adios Robinson / Прощай, Робинзон* (· 1995)
- *Cartas / Письма* (· 2000)

Хулио Кортасар.

Жизнь хронопов и фамов

1. ПЕРВОЕ, ПОКА ЕЩЕ НЕ ВЫЯСНЕННОЕ ПОЯВЛЕНИЕ ХРОНОПОВ, ФАМОВ И НАДЕЕК *

(Часть мифологическая)
ПРАВЫ ФАМОВ

Однажды фам плясал как стояк, так и корвяк напротив магазина, набитого хронопами и надейками. Не в пример хронопам надейки тут же вышли из себя, ибо неусыпно следят за тем, чтобы фамы не плясали стояк и тем более корвяк, а плясали бы надею, известную и надейкам и хронопам.

Фамы нарочно располагаются перед магазинами, вот и на этот раз фам плясал как стояк, так и корвяк, чтобы досадить надейкам. Одна из надеек спустила на пол свою рыбу-флейту (надейки, подобно Морскому Царю, никогда не расстаются с рыбами-флейтами) и выбежала отчитать фама, выкрикивая на ходу:

- Фам, давай не пляши стояк и тем более корвяк перед этим магазином.

Фам же продолжал плясать и еще стал смеяться.

Надейка кликнула подруг, а хронопы расположились вокруг - поглядеть, что будет.

- Фам, - сказали надейки, - давай не пляши стояк и тем более корвяк перед этим магазином.

Но фам продолжал плясать и смеяться, чтобы побольше насолить надейкам.

Тогда надейки на фама набросились и его попортили.

Они оставили его на мостовой возле фонарного столба, и фам стоял, весь в крови и печали.

Через некоторое время хронопы, эти зеленые и влажные

* Хронос - Время, Фам - Слава, Надейка - Ничто

Не для гружку !!!

фитюльки, тайком приблизились к нему. Они обступили фама и стали его жалеть, хрумкая:

- Хроноп-хроноп-хроноп...

И фам их понимал, и его одиночество было не таким горьким.

ТАНЕЦ ФАМОВ

Фамы поют повсюду,

Фамы поют и колышутся:

Коровяк, стояк, надея, стояк.

Фамы пляшут в гостиной
при фонариках и занавесках,
пляшут и распевают:

Коровяк, надея, стояк, стояк.

Стражники с площади! Как это вы позволяете фамам свободно разгуливать, петь и плясать, - этим фамам, распевающим корвяк, стояк, пляшущим стояк, надею, стояк, - да как они смеют! Если бы, скажем, хронопы (эти зеленые, влажные и щетинистые фитюльки) бродили по улицам, этих бы можно было спровадить приветствием:

"Здрасте-мордасти, хронопы, хронопы!"

Но фамы!

РАДОСТЬ ХРОНОПА

Встреча хронопа и фама на распродаже в магазине "Ла Мондиале".

- Здрасте-мордасти, хроноп, хроноп!

- Здравствуйте, фам! Стояк, корвяк, надея.

- Хроноп, хроноп?

- Хроноп, хроноп.

- Нитку?

- Две. Одну синюю.

Фам уважает хронопа. И поэтому никогда не заговорит, если можно обойтись без слов, так как боится за хронопа: чего доброго, бдительные надейки, эти поблескивающие микробы, которые вечно кружат в воздухе, проникнут в доброе сердце хронопа из-за того, что тот лишний раз раскроет рот.

Не для гружку !!!

-На улице дождь, - говорит хроноп. - Обложной.
- Не бойтесь, отвечает фам. - Мы поедem в моем автомобиле. Чтобы не замочить нитки.

И сверлит глазами воздух, но не видит ни одной надейки и облеженный вдох. Ему нравится наблюдать за волнующей радостью хронопа, как он прижимает к груди обе нитки (одна синяя), с нетерпением ожидая, когда фам пригласит его в свой автомобиль.

ПЕЧАЛЬ ХРОНОПА

На выходе из Луна-парка хроноп замечает,
что его часы отстают, что часы отстают, что часы!..
Хроноп огорчен, он смотрит на толпу фамов,
текущую вверх по Корьентес в 11.20,
а для него, зеленой и влажной фитюльки, -
еще только 11.15.

Хроноп размышляет: "Поздно. Правда, для фамов
еще позже, чем для меня, -
для фамов на пять минут позже,
и домой они возвратятся позже,
и в постель лягут позже.
Но в моих часах меньше жизни, меньше дома,
меньше постели,
я несчастный и влажный хроноп!"

И, сидя за чашечкой кофе в "Ричмонде",
он кропит сухой хлебец своей натуральной слезой.

Не для гружку !!!

Silver Anxell.



Из сборника «Производственная тематика--
монтажированию душевнобольных» - 1987 г.

Толкаясь
Тоской По ветру
Холод
Пропахивал Слухи,
Узнай я,
Что всё
Изменилось
Не слышу
При ком!
Так падают
Ветви
Сирени
В чело
Горячим
Потоком ...
Как
Наш мир
Изменишь ...
Он -будто нож,
Ничтожен
И просто ...
Зыбью и явью
Пробивая
Вперёд

Не для гружку !!!

Поток
Лживых слов И снов ..
Я снова, снова Спешу На зов
И бьюсь о камень Последней мечты Следы ...
Следы в душе От нашей Разлуки
Начало скуки В невытой Тоске ...

--До завтра ! -
я прощаюсь
с тобой ...

--Так рано? -
-- Пока мы вместе ! -

Потом
Можно забыть
Взвесив всё На нет ...

--До завтра! -
качаются тени
Под грустный мотив Событий Недели
Спрятались тени В грядущие Дни ...

--ДО завтра? -
да ,
это левая мысль
хочет
знать

что будет
опять ли

Не для гружку !!!

и сколько
продолжаться
это Завтра,
До завтрака
Или -до обеда
Вчерашнего
Дня ..
А может быть
Дальше?
Оставаясь на ночь,
Продлевая
Завтрашний день
Спрятались тени
В грядущие
Дни
Что пока
Неизвестны
И так манят меня
Своей
Фантастической
Бездной
Невосприимчивости...
Бессвязностью
Слов и клятв
С будущим ...
--ДО завтра -
я прощаюсь
с тобой ...
--Так рано? -
пока мы
вместе ..
Пока воспринимаем
Мы
Этот день
Понимая что никуда
От него
Не деться ...

Не для гружку !!!

не окончится
будет длиться
вечно
вместе с пьяными
шатающимися по подвалам
и чердакам
распевающими свои
залихватские песни
вместе
с мраморными лицами памятников,
лицами
каменных
желудков
ночь,
наполненная дождями
в смысле
неестественной тоски
и воя сирен
третьей мировой
где всё что осталось -
это горсточка
пепла,
остальное
по крупичам
собирать...
Осень. Осиное гнездо
Привычка прятаться в глубоком себе
Как в бомбоубежище
Привычка страдать в этом глубоко
И долго,
И простудиться
Температурить
Разбивая градусники...
И ещё, я ведь не вызывал "Скорую"
Это кто-то решил поиздеваться
Явно недруг?
Кленовый листик
Свёрнутой, пожелтевшей от курева

Не для гружку !!!

Ладонью

Долгие приготовленные к рукопожатию

И удручённое состояние

Когда тот,

которого ты пожелал

поприветствовать

Проходит мимо

Проходит сквозь тебя

Разбивая твоё стекло...

Окровавленные его кровью осколки,

Искровавленная его смехом улица

Из тебя - осколков, из тебя - души

Из тебя - зеркал...

И кажется.. тебя - метлы

Которая соберёт из всех

В нежелании также

обломаться

на других

выбросит я - душу, я - стекло

на мусорку...

оставаясь непроницаемым,

невозмутимым

Спрятав кленовый листочек руки

как ненужное,

как память,

как реликвию

Или же,

на худой конец

когда не будет курева

свернув этот листочек

в виде сигары

закурить

жадно сплёвывая...

Не здороваясь,

Не желая никому

здравия

Не ласкаясь в лучах

Не для дружку !!!

чуть-чуть пониже
уровня груди
в виде острого лезвия
вонзившегося
в тебя,
в виде нескольких
таких
лезвий
Когда ты поймёшь меня
будет уже
слишком поздно,
потому что они мне подарят
свою любовь
потому что другая
вонзит свой нож
в меня
в виде
этой любви
и мы ещё очень долго
будем скакать
по кровавым
лужам
пока не поймём
что под нашими ногами
не кровь
а вода,
просто рассвет её окрасил
как-то странно
но для меня
это все равно будет кровь
невинных агнцев
и их слёзы - вперемешку
и для неё
это будет кровь
убиенных вами
существ
Мы воспротивимся самой мысли
Мы убежим из этого города. Когда в нём рассвело
И надобно прятать глаза, которые кто-то может заметить
Вот только спросишь дорогу,

Не для грюку !!!

у ближнего
прохожего,
Дорогу
в вельветовые джунгли
переливающихся
серебряных бубенчиков
Дорогу куда тебе никогда...
А другим - не в счёт...
И признайся, что вы
бухгалтера
гоняющиеся
друг за другом
с огромными
счётами
Вы - звездочёты
И когда я
ворую украдкой
ещё одну звёздочку,
Вы даже не смеееете поверить
в то,
что её
кто-то спрятал
Вам кажется,
что ошиблись
именно вы...
в каком-то
расчёте...
А потом,
сойдя с ума
Громите
ненавистные
гроссбухи
Пишете заявление
об уходе
по собственному желанию
Ищите нас
долго и жадно,
и не находя
начинаете сами
прятаться от нас
становитесь дикими
и опасными...

Не для грюку !!!

В количестве нескольких человек приближенных
В их числе радужные разводы
незамысловатые узоры,
громы и молнии
спотыкающиеся и падающие
изнутри и извне...

Все это учитывается:
имен какой-то смысл
логическое обоснование
с математической точностью
подведенной черты

Возвращение к постоянному нулю
Вылетающие пули из стволов,
Осы жужжащие и песни их
Нам непонятен странный мотив?
Ужалить и вскрикнуть от боли
Самому ужалив...
Вы агрессор? Едва ли...
Человек - за перевалом - перевал
за бесконечностью - бесконечность

Вы являетесь
одной из составляющих
песни
полной боли опухших щек

Жертва?
Или спрятаться за углом?
Вот они, новые слова, новые строки
израсходованной мысли
Свита приближенных,
где из меня

веревки вить?
Окончательно решили. В тоннеле, в невесомости плавающие
тела
находящие в глубоком сне, выдающиеся голоса, испорченные
скафандры ...тысячелетие ждет оно опустилось перед нами
на колени, чтобы получше разглядеть
так как,
естественно,
слишком большое
и к тому же
достаточно близоруко

а каждый из них

Не для гружки !!!

подвешенных,
невесомых, спящих
расценил этот жест по-своему
некоторые, проснувшись
посчитали за рабскую покорность
Покорись судьбе, успокойся
Давай отсчет вместе
Будем вести?
Или, давайте все бросим врассыпную...
Или будем напрягаясь, думать в едином симбиозе
в одном человеке
в порыве
с точки зрения Вечности
все лишено
малейшего смысла...
убегать от кого-то, прятаться
или быть разводящим, или в атаку повзводно
на первый - второй
или еще, дам вам ценный совет:
вы обезглавили фланги
или то же самое: вас больше нет!
Нет, как?
Меня больше не существует?
Главная обида - это смерть
первое слово, начало хрупкого не обосновавшегося в тебе
приказа
доверчивого и властного
- Ма-ма... как это нет... как это? -
Вот он я, первый, единственный и нераздельный в коляске
катящейся
с душераздирающим скрипом
Как это. Мир. Для меня ли он вообще? Или я для него?
Конечно, ребенок
Мокрые пеленки скорее от обиды... первая неожиданность
- Курсант, ты что
все время так и будешь
гадить в штаны
Потому,
Что тебе страшно? --
Нет, не страшно. Страшно в комнате пустой и темной
Здесь другое:
мы примеряем мир

Не для гурку !!!

на себя словно робу
а потом
теряем ориентацию
мысли смешиваются и разбегаются во все части тела
первым естественно не выдерживает живот...
наше самое слабое место...
Мы хотим жрать. Даже пообедав. Жрать кого-то глазами
пожирать книги,
сны,
иллюзии

и то, что подразумеваем под любовью
и саму любовь...
первое правило естественного отбора:
кто не жрёт, тот не живёт
или слепой? или труба зовет на подвиг?
или я - или он - выбирай...
что? нет...как это?

Компьютер высокопарных слов -
высоковольтный усилитель использованных звуков
неразборное, некомпактное существо - человек,
состоящий из полок, дверей и тумбочек, из друзей, собак
и осмысления всего, страдающий...

Да, а при чем здесь мы? Или я? Или та же самая вечность?
какое отношение она имеет к происходящему?
кому прищемили хвост... этому?

Позеленей от злости. Покажи себя крокодилом
Что у тебя на завтрак? Опять люди?
Сколько можно на постной диете...
А в это время солнца уже нет
Что сначала украли, а потом выбросили
Как что-то ненужное
оно попылало дальше куда-то
твой взгляд
привычно уставившись
в пустое пространство
еще несколько минут не замечает этого
ты вытягиваешь шею
превращаясь в жирафа
и мы оба купаемся в озере звуков
и не можем из него насытиться...

Не для грюку !!!

Из сборника «ФАКТЫ, О ОБРЫВКИ ПОЛ. АКТОВ
ДВОАКТНЫХ ДИВАННЫМ ПОД ДЫХ» - 1991 г.

Алкающая влагу
Из-под когтей выползающая
Отвращением
Обесславленной комнаты
Обезглавленная
Ночь
В кирзовых
Сапогах
И негде
Укрыться
От шума
И нечем
Уже бояться
На последней
Ниточке
Страха :
Онемевший
Язык
Задрожал
То ли птицы
Парящие
В гулком небе
Услышите
Призывный
Клекот
Орлиного
Вожака
Из благоустроенной
Всей из себя
В четырех
Стенах
Квартире
Из-за них . Камни
Выволакивались
На дно тянущая
Песня

Не для грюку !!!

поживем - увидим
ужимки
животных
фразы
провожающих
в дальний
путь :
мы соседствуем
пока чувствуем
эхо
за спиной
восходящих
звезд
за стенами
бубниловкой
осыпающаяся
штукатурка
времени :
и следующие
покрываются
пылью
столетий
мы живем
пока следуем
по пути
умолкающих
звезд

Не для грюку !!!

за столом сидя ,
окружающих
морщин
гордо
ослепляющих
наглые блики :
замечаешь черту
глупого
одиочества
подведенную
боишься
собственного
отражения
в зеркале
преследующего тебя
в лицах
одиноких
лиц
подснежником
важно уплывающих
звуков
все -равно цветы
все- равно боюсь
неравнодушного
запаха ..
больница по имени " счастье": светлый офис
как...вы не верите в будущее ? странно
пропишут касторку на ночь
громыхающие кастрюлями привидения облакотившись
кирзовые сапоги
только грязь ,поверьте если не спасет от нереальности
кто она?
Единицами ускользящих в ночь микробов
Больница по имени " счастье" -- Сумасшедший дом ...

Не для грюку !!!

Из сборника «Пытайся выкрасть белье соседа В полнолуние Вечером»...- 2004

Не увидел лишнего, не запомнил натеящего, среди шинелей
разных сортов
Ботинок солдатских, изношенных, ровно на ту половину которая
стоила жизни
Их владельцу: когда-то очень давно, я купил эти ботинки в
магазине поношенной
Одежды, и в левом обнаружил под стелькой запеченную
кровь! Толстым слоем
Непривычная чернота, покрыла белые носки... В тех ботинках
я прожил
Долгих четыре года, а они не порвались, когда я карабкался в
них по горам
Переходил вброд горные речки и чуть было спьяну не утопил в
одной из них
Тот самый, левый
Опостылевшие ботинки
В которых безымянный сербский, или албанский солдат
Был лишен жизни...
Пока вы жрали и пили
Шлялись с блядищами по роскошным ресторанам
Покупая самые лучшие автомобили
И дорогие дома
Покупая видных политиков
И выдающихся литераторов

Пока вы с экранов телевизоров вещали о том
Что у нас все заебись
Выбирая продажное правительство
И чужого мне президента
Я ходил в этих ботинках на работу и домой прилежно,
Получая мелкие гроши, продавая свои руки и мозги
По вечерам возвращаясь в необустроенную коммуналку

Не для грюку !!!

Иногда задумываясь , не послать ли все к черту
Сварив ботинки на ужин
Не купить ли бутылку дешевого разбодяженного спирта
Пригласив на пиршество бомжей моего района

А ваши лакеи услужливо сдирали с убитых их одежду ,
Обувь ,
И нательные кресты
Присылая их вам с поля боя огромными тюками

А мы , в магазинах поношенной одежды
Рылись в них , как последние мусорщики
И отдавали вам за это свои , честно заработанные деньги !
Пока вы жрали и пили , шляясь с блядищами по роскошным
мотелям
Покупая самые дорогие безделицы ,
Прошла моя молодость

Пока вы будете жрать и пить
Обустривая уютное гнездышко для своего потомства
Пройдет детство моих детей?

Пока ваши дети будут жрать и пить
Опутывая планету сетью сытого исскуства
И лживой истории
Пройдет юность моих внуков ?

Пока ваши внуки с блядищами
Будут шляться по ресторанам и после
Безнаказанно убивать одиноких прохожих для развлечения
Так , что страшно выйти на улицы ,
Успеют состариться мои правнуки ?

Я так не хочу , я требую суда господнего
Здесь и сейчас немедленно

Не для грюку !!!

Пусть состарятся ваши души до того
Как пройдет молодость
Да иссохнут ваши чувства пока
Очерствеет душу,,,

Армагеддон в каждом
Кто носит внутри печать Творца !

Армагеддон каждый миг вершащийся
С биением сердца , с каждым вздохом
Верующего в спасение!

Армагеддон!

И не надо нам денег на Храм ,
Потому что у каждого праведника Он , внутри
Лучше купите тонны гниющего
Человеческого мяса

И сала

И после соответственной переработки
Сделайте по себе поминальные свечи
Так будет лучше,,,
Аминь!

Удивительные сложности,,,

Не для груду !!!

Царапался
И уследить то
За всем невозможно
И в газетах
Рваных
Ветер
Свищет
Воздушный шарик
Штанов
Полосатых
Наяву
В полосочку
Без заплат
Завязанные
На узелок
Штанины
Закрыта
На амбарный замок
Ширинка
Одушевленные
Штаны
Человека
Не промокающей
И плотной
Ткани
Истошно сухие
До дёра
В глотках
Не пьющие чай
Ни утром
Ни вечером
Философские
Штаны
Человека
Которому психологически
Очень
Тяжко

Не для грюку !!!

Десять
Тысяч
Сапожников
На скамье
Подсудимых
В Гааге
За негуманное
Обращение
С женскими
Сапогами
Феминистки ликуют
А судьи
Ожидают
Разбогатеть
На бракоразводных
Процессах !

По причине
Провозглашения
Декларации
Независимости
По мотивам
Некоторых статей
Конституции
Каждый из нас
Имеет право
В определенном
Смысле
И в кавычках
На свободу
Слова
И совести
Чтобы не шляться
По улице
Пьяным
И попусту
Приставая к прохожим
Во время
Оголенного
Праздника

Не для дружку !!!

как мусорный
пакет
выбрасывают
в переполненный
контейнер
так и совесть !

переодели паркет
в разные цвета
псарни

У двух полов
Различные
Наклонности
А у стен
Параллельные
Уши

у пушистого кролика
с агатовыми
глазами
большая
семья
и все закрыты
на амбарный
замок
человечество
ебанулось
когда ночью
вдвоем
поразвлекалось !

Не для друку !!!

Мишка



БОНЕБОТАМ

Ті пальці розтинають тіло
гумовими рукавицями стерильними
виймають обережно душу
і відтинають крила обгорілі

Ті пальці проповідують свободу
вибору смерті і будови всесвіту
що складається з точки перетину
двох протилежностей

Ті пальці, що вишукують щілини у просторі
щоб проникнути у глибини сутності речей
дошукуючи відповіді на питання
"Де?"

Ті пальці, що марно показують і
тягнуться у небо, намагаючись
досягнути до таких самих пальців
простягнутих униз у сподіванні дотику

Не для грюку !!!

MEXICO DREAMS

я хочу до грішної Мексики
де свобода і пристрасть єдині

у вільну комуну Ла-Паса
де люди не мають годинників

не певна що там курять траву
але точно вона там не заборонена

де на ніч не зачиняють будинків
бо ні від кого не ховаються

там друзі зустрічаються недомовляючись
просто відчуваючи потребу один одного бачити

де сонце проводжають спати
з піснями і танцями
і разом із сонцем прокидаються

* * *

Ти не знаєш хто ти
Тебе не існує
І в тебе немає ім'я
І мені звикло не думати про тебе
Ти з'являєшся лише
між рухами серця
Десь посередині
між вдихом і видихом
Десь там
де примруження
наближується до темряви
У снах, де не існує заборон
де лише одне "не" - не бійся.

Не для грюку !!!

* * *

І коли моря не стає
так само як і повітря.
Коли бракне часу
аби прокинутись
і в легенях музика
та осінь.
Я залишаюсь привидом.
І нічого не стається.

* * *

Я так втомилась від цієї тиші
Й холодна злива, як згряя птАхів
проникає у кожную клітину самотності світу

Ти досі живий. У моєму серці.

Щодня бачити сотні порожніх істот,
вмираючих квітів, метеликів, риб
і не мати куди тікати, не могли плакати

І жити далі. без тебе. як?

Холодна кава зранку
і холодна кава вдень
холодне ліжко щоночі

Ти досі в мені. живеш.

Не для груку !!!

БЛЕЗУ ПАСКАЛЮ

Губами виймати вишні солодкі
з холодних уст ангела.
Солодкою слиною єднати
води океанів твого і мого всесвітів.
Красти поцілунки у квітів,
як діти ховають сонця
до кишень своєї невимушеності.
А Блез Паскаль так думав про Бога,
що й зовсім закинув свою фізику.

* * *

Діти вулиці, що від їх сміху
здригаються небеса,
мають купу дрібниць у кишенях
і знають таємницю створення світу.

Діти вулиці, що мають ключі від раю
і бавляться у хованки з херувимами,
стоять вечорами перед твоїми,
завжди зачиненими, вікнами
і бажають тобі приємних снів.

Діти вулиці, що будують свої міста
з картонних коробок
і мріють про кольорові олівці,
щоб намалювати на твоїй стіні сонце
аби тобі стало тепліше
і не згасав німб.

Не для груду !!!

Fenix Nef/86

Осколки крови, лоскутья сердца....

"Мертворождённое прошлое, на пол из кафеля...
к чёртовой матери, по четырём направлениям.

Нас занесла в свои главы моя хрестоматия:
красным по битому зеркалу. Быть отражением.
Жить в его памяти (отблеском ртутного золота...
нет, не на пальце, - на сердце, закованным обручем)."

Для кого-то я никто, а для кого-то всё.

Мои осколки...начиная с 2000 года...

Феникс Неф / Fenix Nef/86 (Нефелим - Неф; Феникс -
птицЪ, в память о Волке).

Не для гружку !!!

Angel's Highway

*"Если бы ангелы твои оставили меня
Там, где в тихой пустоте нить держит тонкая
Если бы ангелы смогли однажды рассказать
Сколько лун не назови, я буду ждать"
© Би-2 "Ангелы"*

Мертворождённое прошлое, на пол из кафеля...
к чёртовой матери, по четырём направлениям.
Нас занесла в свои главы моя хрестоматия:
красным по битому зеркалу. Быть отражением.
Жить в его памяти (отблеском ртутного золота...
нет, не на пальце,- на сердце, закованным обручем).
Нам не дожить до вчера, обожженные холодом,
больше не чувствуют сердца... на ощупь, за поручнем
по коридору без света. Синдромом двуцветия
болен их мир... и мы тоже простыли. Под кожу
прячем забытую веру в пернатых...(столетия,...
может и больше, хранили, а нынче - прохожие).
Просто прохожие, только никем не замечены,
Богом-язычником свергнуты...(став искажением).
Было, прошло... и мы стали случайными встречными
В вечной дороге на север за мёртвым прощением.

31.11.-01.12.2005.

PS. " Поздно вечером я с тяжелым сердцем поднялся на террасу. Я не посмел взглянуть на небо, на невзрачные звезды, слабо мигавшие у меня над головой. Они никогда не будут моими. У меня нет крыльев взлететь к ним. И нет сил. Доктор Юрукова сразу же угадала, я никогда не перешагну барьера. И не поднимусь выше этой нагретой солнцем голой бетонной площадки, на которую время от времени садятся одинокие голуби." Павел Вежинов "Барьер".

.....А жаль...

Не для грюку !!!

Нейротизм (в две жизни)

"...и вся история моя , - история болезни.."© В.Высоцкий

-...задыхаешься?...
-дать тебе воздуха?,-(кубиков пять) внутривенно.
Больно не будет, meine liebe, больно не будет...
вакуум через иглу, не спеша, постепенно
в тело да в душу твою (не убьёт, но простудит
летним синдромом перегорания). С горечью
жизнь тебе была нашептала, что ты одинокая,
может всё проще, и ты,- одиночка (со схожестью
общего корня... у слов). На запястьях широкая,
белая лента(бинты). Ты молчаньем не спрашивай.
...я не отвечу письмом... (а ты хочешь одеться
в кожу мою)...отчуждённость свою в ней донашивать
...и, умирая, Мы будем стерильные сердцем(?...).

[Знаешь, meine liebe, я ведь не до-,а выцветаю
...с каждым твоим не звонком убиваю секунды
нашего прошлого (или всё было не с нами?...)
Твой отпечаток вдыхаю с остатками пудры
(сахарной, ангельской). Связанны,в венах,запутаны,
чувства, что мы не хранили и косвенно стали
(само-...)убийцами. Бережно в саван укутаны
судьбы, погибшие в миг до зачатия. В раме,
на глянцевої плоти,...-... мы были счастливыми.
Я прикасаюсь к стеклу и подушками пальцев
плавно иду по твоим волосам (.....). Милая,
кто, объясни, превратил нас в безликих скитальцев?
...имя забрав. На руке лишь порядковый номер.
Я твоя тень, нам не встретиться. Вновь оступаюсь
(просто спешу за тобой, и, люблю, - значит болен)
В каждом твоём отражении я растворяюсь.]

Это не вылечить. Будем чужими, холодными...
(друг перед другом).Так надо. Я выдержу паузы

Не для гружки !!!

после твоих троеточий. От *без дна*, - бездонными
стали глаза. Изменили фамилии, статусы...
...тело ломает состав кислородной инъекции,
чувствую каждой секундой твоё затухание
(слабой пульсацией в нитях накала). Как в детстве я
прячу реальность от глаз (от себя, от прощания).
Видишь ли, милая, наше отсутствие радости
в нас прижилось (пережилось) и стало обыденным.
Я убиваю того, кем живу. Груз усталости
на пол поношенным платьем (... всё было предвиденным...).

.....

.
17.06.2007.

Не для гружки !!!

Амбивалентность

[...И фотограф в моей голове скажет:
- покажи мне с чего всё началось..
...и я покажу ему своё, человеческое сердце...
вспышка
Это была моя самая удачная фотография....]

Спрячь в ладонях своих
холод моей души,
сбереги его тайной
от глаз чужих
да от рук.
Этот маленький вакуум заперт тоской внутри,
микротрещиной в теле сознания.
Рвётся звук

нестабильных сердечных ритмов
в твоей груди.
Замирает дыханье
(я знаю, что мы живём
на обрывках чужого времени.
Взаперти
уходящих *в ничью* секунд).
Отпусти,
...спасём

хоть какие-то крохи нас
для других ночей,
для горячих,
немилых пальцев на пульсе дня...
(не согретых тобою/

Не для гружку !!!

мною).
Давай, разбей
это лживое зеркало...
(в кровь).
Удали меня

из своих расписаний, привычек,
...и вещей снов.
Будет лучше, спокойней.
Я буду ломать себя,
Чтоб при встречах случайных
не ждать междустрочных слов,
и молчать
(каждой клеткой),
что верность тебе храня,

ухожу от возможных чувств и веду с дождём
монологи (длинною в жизнь),
...разбиваюсь с ним
о бесчувственность мостовых.
Мне бы стать ручьём
на щеках твоих (вместо слёз).
Только нету сил

прикоснутся
и
позабыть.....
Ты меня словил
на губах своих солью капель,
узнал мой вкус
....отрешенности....
И ты держишь меня как дым

Не для грусти !!!

в своих лёгких (не выдохнуть.
Я не хочу...)
Проснусь

в твоём теле.
И холод души моей
разольётся по венам надеждой.
На этот раз
мы срослись в симбиозе
(надолго ли?).
Хочешь,
- верь,
в недосказанность строк судьбы,
в вероятность нас...

24.11.2007.

Не для гружку !!!

Небо для сна [..послесловие...].

"...если б я знал, как это трудно -уснуть одному,
если б я знал, я бы вышел в окно..."

© Сплин "Двое не спят"

Соберите меня с пыльной подошвы дорог
в ладошки
я осыпалась пеплом вчерашних
осенних листьев.
...мы любили когда-то.
По глупости,
впонарошку,
мы играли в любимых,
не зная, что бьются жизни...

в сплав стекла и души
(миллиметры зеркальной плоти)
с перламутровой тенью дыханья
застывшим как след
на холодной поверхности кожи.
Бесследно отмойте
мои ржавые ссадины
...с неба.
Согрейте рассвет

вкусом горького чая на травах и клетчатый пледом,
чьё тепло сохраняет мой запах,
эмоции,
дрожь....
Обнимите, разбитую,
в руки,
осколками в тело,
что бы каждую клетку запомнить собою.
А ложь

Не для грюку !!!

белых сгустков по венам осядет минутной прохладой,
жалкой слабостью к памяти, что бережет мои сны,-
...где к стене подводили,
... наощупь,
вязали отрадой
...вдоль души,
да потуже.
Стреляя навскидку.
Стволы

обжигали себя злостью пороха.
Господи, сложно...
в стекловату укутано сердце
(в занозах и швах).
Не стучит,
...а звучит фонограммой.
Молится слёзно
Именам,
что живут на запястьях
и стынут в глазах

неумелым молчаньем.
Впишите меня троеточием
штрих пунктиром у ран под лопатками,
резаных ран.
Мы любили,
ты помнишь,
любили,
а стали просроченным,
(* неживым * для пригодности.....),
пеплом на волю ветрам.

16.12.2007.

Не для гружки !!!

Сердце тишины [молчание.]

"Раздарил всем по сердцу, себе ничего не оставил.."

© ДДТ "Расстреляли Рассветами"

Нас соткала из дыма и пепла холодная осень
в полотно сизой дымки с узором вчерашнего сна
(мягкой гладью несказанных слов).

Друг у друга не спросим,
не напомним
(так следует, ...
к лучшему),
только глаза

сберегут в отпечатках застывшие образы счастья
раскалённым дыханьем на бархатной коже

(как крик,
что сорвался на шепот).
Синхронно молчим, ...
до ненастья,
до последнего выдоха / вдоха.
... а в пальцах моих

сохранился твой запах
(невидимой сетью волокон,
переплётов:
судьбы и случайности,
взглядов и слов...),
то, что было минутным, запомнится вечностью.
Током
пробежит по запястьям хмельное проклятье оков -

перманентной,
хронической болью пустых обещаний: ...
*никогда,
никому,
повторится,

Не для гружки !!!

не к кому*,
- не вращать тишиной,
бесхребетной привычкой приветствий и долгих прощаний
без конкретного смысла,
подтекста.
А тень за спиной

оступается,
падает,
не успевает за нами...
в отчуждённое завтра,
где нас быть не может
и вскользь,
рваным ветром надежды по телу....
да в душу.
Солгали
когда были родными.
Не больно....
Прости, наше *врознь*,

расколело реальность сознания
как колокол звоны....
...я собрав, по осколкам,...
(до слёз)
прижимала к груди
нашу память, что резала руки и рвала ладони
на пурпурные нити свободы.
А ты отпусти

мои ноты молчания
(песней без слов).
Мне б забыться...
навсегда не выходит
(я знаю),
так пусть до вчера
(возвращаясь к обратному времени снов -

Не для грущу !!!

лечь узором
из дыма и пепла на тело сукна).

Нас связала узлами по крови холодная осень...
золотыми силками заката и просит простить,-
что мы разные жизни
и чувства....
...в реальности носим,
и что трещина в сердце
(о нас)
не желает зажить.

...

.

29.10.2007.

Не для груку !!!

Тінь Дощу

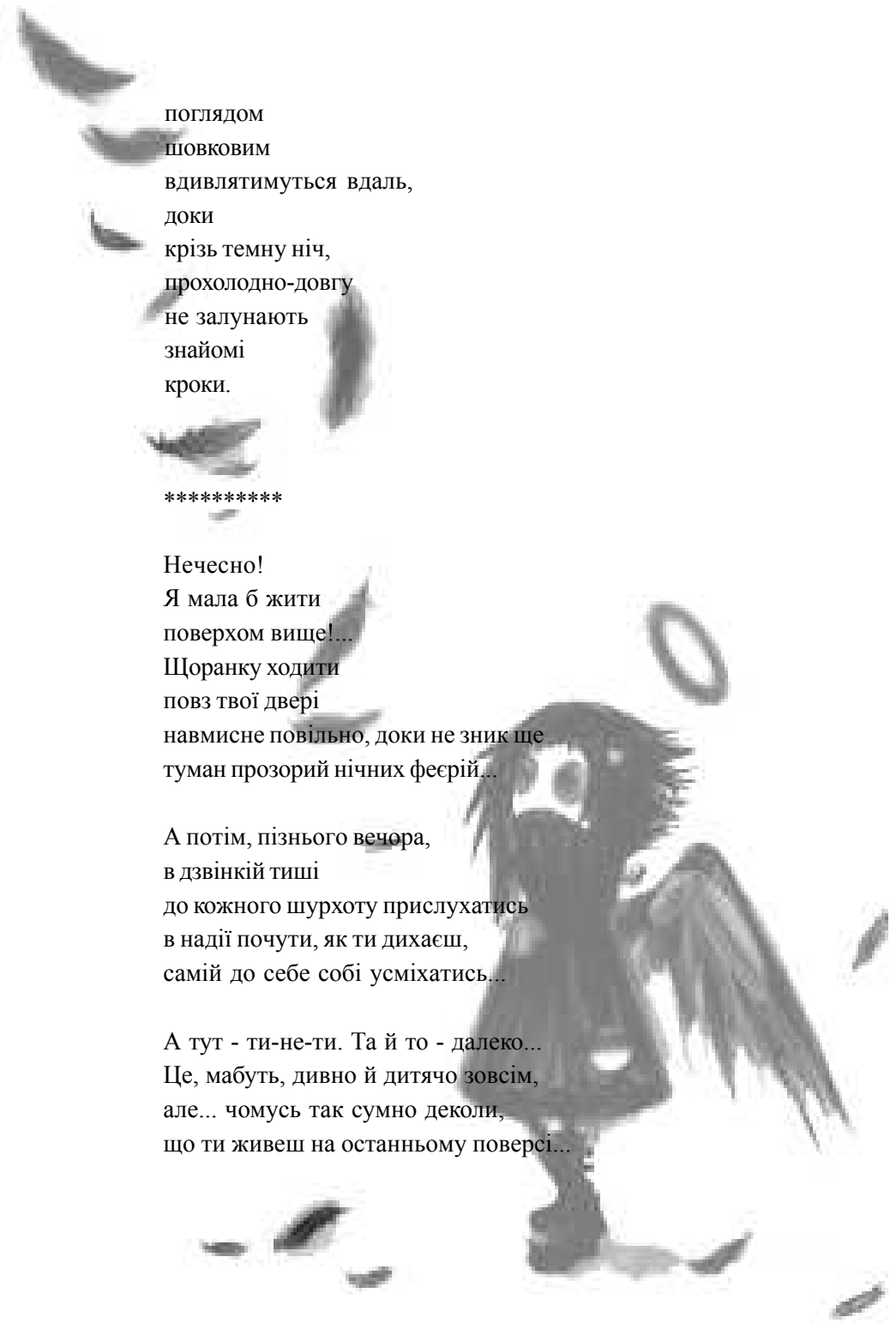
В кімнаті з чотирьох білих стін
позаростали вікна плющем;
ти йдеш крізь них холодним дощем,
як і тринадцять вічностей тому.

Але сьогодні душу прокинь,
порозривай бинти на очах,
розсунь зелену стіну плюща -
я хочу повернутись додому...

Дівчинка-тінь
чисієсь усмішки
так несміливо
до вікна тулиться.
А за вікном
з висоти небес
крадькома місяць
нею милується.
Ніжно шепочуть
їй сестри-зірки:
"Слухайся серця в своїй
чистоті!".
Пасма туману, від
сліз згірклі,
ховають
обриси знайої
постаті.
А сірі очі



Не для грюку !!!



поглядом
шовковим
вдивлятимуться вдаль,
доки
крізь темну ніч,
прохолодно-довгу
не залунають
знайомі
кроки.

Нечесно!
Я мала б жити
поверхом вище!...
Щоранку ходити
повз твої двері
навмисне повільно, доки не зник ще
туман прозорий нічних феєрій...

А потім, пізнього вечора,
в дзвінкій тиші
до кожного шурхоту прислухатись
в надії почути, як ти дихаєш,
самій до себе собі усміхатись...

А тут - ти-не-ти. Та й то - далеко...
Це, мабуть, дивно й дитячо зовсім,
але... чомусь так сумно деколи,
що ти живеш на останньому поверсі...

Не для груку !!!

* * *

"Осінь - це людина."
"В Осінь повірити легко,
Треба просто її зустріти..."

Kard

В моєї осені - карі очі.
Вона їх густо фарбує чорним -
здаватись старшою, мабуть, хоче.
І пише вірші на склі віконнім.

В моєї Осені мінлива вдача:
танцює з вітром граційно-грайливо.
Аж раптом - злива: то Осінь плаче -
їй часто також буває тужливо.

Її дратують банальні фрази.
Вона не любить шаблонні привіти.
Ти мою Осінь впізнаєш відразу -
достатньо просто її зустріти.

* * *

Заснути на декілька днів,
випасти із реальності...
Хочеш померти? - Ні,
просто не прокидатися...
Серед воскреслих снів
в твоєї душі глибині
чути містичний спів...
Хочеш померти? - Ні...
Сніг засипає сталь,
все перетвориться в сніг.
Досить себе боятися!
Ти вже воскрес, на жаль,
туманом в моєму вікні...
Хочеш померти? - Ні!
Просто не прокидатися...



Не для грюку !!!

святі приходять під передзвін дощових
крапель

бредуть у воді по коліна їх ноги
їх голоси не можна ніколи впізнати
бо несповідані їхні усі дороги

святі аплодують від'їжджаючим геть танкам
висмоктують радіацію з чужого життя і повітря
пишуть на стінах слова молитов маркером
перш, ніж їх тіні встигає хто-небудь помітити

і доки Ти в небесах гортаєш Книгу Життя запоем
внизу розгрібають завали збиваючи руки в кров
святі твого світу, Боже, що йдуть крізь біль
усіх його воєн
стихійних лих і техногенних його катастроф

для Ever Light

Чи боляче зорям із неба падати?
Чи боляче небу їх втрачати?
Так важко своє минуле згадувати -
ким був ти, перш ніж людиною стати?

І ходять люди із душами-зорями -
лиш трохи сумніші їхні очі,
бо серце болить неземними болями
за зоряним небом літньої ночі...

Але не спіши ти цей світ проклясти.
Дивлюсь в твої очі, як в дві безодні...
Скажи, було дуже боляче впасти?
Дощем плаче небо за тобою сьогодні...

Не для друку !!!

Ніка /sebto Osінь/



цикл "Четвер, 21-ше"

бракує слів. бракує ширості.
любити зелений - щоб бути ближче.
и голос, щоб бути почутим.
грати на нервах, щоб просто бути...

бракує слів. нема повідомлень.
між пальці - вітер, водити в долонях.
мінати шляхи, щоб бути іншою.
любити зелений - бути ближче...

Не для грюку !!!

[...ламані...]

...йдеш поруч, надмір звично, розхитуючи кроки в унісон думок. надмір звично бачити твій профіль на фоні міських асфальтових акварелей, надмір звично вчувати в шумі вулиць і скрипі трамваїв твоє дихання. на мить затамовую подих і минуле лупить в голову випадковими, розрізненими уривками спогадів з твоєю участю. може це ти подумки схопив до рук барабанні палички і з гарячковою впертістю трощиш своїми улюбленими ламаними ритмами мій розплавлений мозок, наче невдалий вітраж невідомого автора?.. дозволяю собі кілька митей сканувати твоє обличчя. йдеш спокійно, зосереджено роззираючи асфальт поперед ніг, трохи знічено. надсилаю погляд під три чорти, на дах найближчого будинку; і там, серед краєвидів призахідного неба, вдаю, що сподівалася саме такого розвитку подій...

а ти йдеш поруч, не втікаючи на жоден крок у невмирущість трамвайної колії. вже не вдаєш, що мене не існує і я усвідомлюю забутість відчуття твоєї присутності на відстані кількох сантиметрів. неадекватність бажання вхопити тебе за руку зтягується тісною петлею десь глибоко в горлі... пошепки тиражую свій неспокій грою у рівновагу спільного мовчання. чекаю слушної миті. коли наважусь здивувати замисленими тисячі разів несподіваними дотиками, вже байдуже - злякати, чи потішити...

але... раптово виявляєш бажання від'єднати подальший маршрут від мого. дивишся в очі. читаю там: "все буде...". пауза завершується, навзамін звільняючи звуки розбитого скла у відсутність інших думок (...буде що?..); і ти звертаєш вліво, розхитуючи кроки під ламані ритми моїх поглядів. розумію, що мала тримати тебе за руку, не відпускати. але ти вже зник в міській метушні. так треба, доки не зустрінеш тебе знову...

Не для грюку !!!

пересипало снігом поплутані сни,
то не осінь. і зорі зелені.
так шукаємо слів від весни до весни,
тільки ти не подзвониш до мене,
не оселиться в серці сполоханий птах,
не зриватиме ночі в безсонні;
і солоні дощі по намоклих ногах
не ітимуть мільйони сьогодні...

замітає асфальтом торішні сліди,
вітер сплутав розмову в волоссі,
не ховаю вже руки в твої рукави,
як просила розвітрена осінь.
не ховаю кишень в вологих листах,
ненаписаних зночі спросоння,
хай змиває повіки розмерзла вода
з барабанів мого підвіконня...

забагато в екранах цифрованих слів,
але бракне твоїх, як раніше,
і по сонних очах - золотих ліхтарів
в півтонах півзахриплого світла.
і щоночі у вуха - нахабні вітри,
і розмови із місяцем вповні.
бо бракує тебе... напиши і зітри,
як тоді: "надобраніч, шановна"...

[...три sms про Четвер...]

[1]

мій Четвер наступає мені на п'яти, не даючи можливості
розчинитись в міському шумі, ламає ритми думок безжальним
стуком у барабани затертих здогадок, прогинаючи під ударами
здоровий глузд. іде поруч, плавлячи навколо себе фони вулиць,
щоб мовчки дивитись в асфальт...

Не для грюку !!!

[2]

мій Четвер тепер мовчить. і ховає руки у кишені... мені холодно без його поглядів. вітер зазирає за комір і розкидає волосся у химерний танок зжовтілих фото - спогадами. тоді ще у місті гостювали розпатлані листопади, і я ховала руки в рукави мого Четверга...

[3]

мій Четвер пішов. лише тому, що я не тримала його за руку...

і кожен день - четвер,
і кожен - цикламенами вилазить з горла...
і десь посеред стертої прожектором
півтемряви
судомиш мозок голосом: "привіт!"...
і музика вплітається в обличчя,
ти - так раптово тут. ти - так незвично...
думки за фіолетом розстеляє порізну,
я - крізь нахабний натовп - битись головою в
зиму...
об лід хвостом...
як ти...
щоб знову перейти на ритм в зелені кольори...
та не міняю зайвий темп зими.
і визирую квітами із сірих крил метеликів...
і обіцяю ненаврочене повернення
в прошитий цикламенами четвер...

тіні минулого виповзають зі сховків і скрадають очі...
приховують щось важливе, але обіцяють бути згодом
почутими... йдуть поруч, щоб за деякий проміжок дороги
зникнути за поворотом. на прощання зазирають у вічі, щоб було
помітне задавнене тепло, яке ховається за байдужістю
обличчя...

Не для друку !!!

забувай, бо не та, що на фото минулих віршів.
забувай, бо ім'я вже змінила на ту, що осінь...
і якщо наописля не знайдеш на мене свідчень -
я сховаю обличчя цілунком в твоєму волоссі.

п'ю на ранок погірклу каву, тепер без цукру,
а навечір нап'юся, і знову - робити дурниці,
і шукати тебе в кілометрах міського бруку,
щоб зривати твій погляд-афішу з чужих обличчя.

не ховай рукавів, хоч минуле не любить повторів,
але я повернулась, дарма, що занадто інша,
я втомилась без тебе у світі поганих акторів;
забувай свої фото моїх пережовклих віршів...

[...тринадцяте sms...]

коли бракує тепла - втасовуйте руки у рукави свого
четверга. там щороку здійснюються мрії про опале листя...

на всі закиди про мої повтори я повторююсь, аж доки не
спаде замість сивини у волосся дим від листопадових вогнищ.
тоді можна безапеляційно ворожити на міських калюжах і
битому часом асфальту.

а поки вулицями плазує весна, я ходжу на побачення
простуджених водоліїв, крадькома, щоб не помітили тіні
минулого. і так щороку, бо з року в рік день народження мого
Четверга випадає на четвер. і того дня загортаюсь у ковдру з
божевільно фіолетових цикламенів та чекаю осені, з якою ми ще
до останнього дня листопада були тезками...



Данило Плахов

Вибач

Вибач.....сьогодні знову ніч,
не пам'ятаю коли дивився тобі в очі
ти кажеш: що забув...не в цьому річ
я знов вмирав а може був лиш роботі
Дивився як росте роса на склі
і ходики уважно слухав
рахуючи убиті дні
на квітки перегаром дмухав
палив недопалок вчорашній
а з ним думки випускав у небо
ти кажеш ; "я не можу так...."
але по іншому не треба....
долоні холод, серцятук
твої бліді уста і слово.....хочу
я знов заснув, в обіймах твоїх рук
лиш не буди, бо все зурочу,
На ранок посмішка не прийде
Ніхто тебе не приголубе
Одежа на підлозі скаже.... ні
Про те, що було ніч забуде
і гулким кроком знов піду
у день, що може бути адом
В потік машин увійде тіло
і розум стане автоматом...
під вечір знов чекати будеш
казатимеш : "осатаній раз"...
а потім зонуву все забудеш
як завжди все поглине ніч.....

Ходімо погуляємо як кішки по дахам
Подивимось на зорі позаздримо птахам
Покурим небо сміливо, розіп'ємо сльозу
А сміхом тихим, лагідним прогонимо грозу
Із часом повоюємо, втечемо с життя на мить
Запалим сонця промені нехай собі горить

Не для гружку !!!



Забудем, що воюємо зі світом за життя
І те що наболіло відправим в небуття
Побачим місто сіре, а в ньом людей-комах
І знову вийдем в просторі на свій тернистий шлях
На душах буде хороше, там сила вже бурлить
Та більше не згадаємо оцю чудову мить...

Сон

просторно спать на потолке
как бог с небес смотря на койку
и вместо пива выпивать любовь
и вместо сигареты - "тройку"
Летать над спящими домами
в пустынных облаках ночи
орать смеяться или плакать
над угольком расплавленной свечи
как мышь бояться чьей-то тени
смотреть на счастье сквозь стекло
и знать что все не повторится
что все забыто и ушло
тихо только изморозь на сердце
стекает в низ солью глаз
мне кажется еще не вечер
все повторится много раз
рубец рубцом латает душу
и роза превратилась с сталь
Боль не прощу я все нарушу
убив себя отправлю душу в даль
по улице немых кварталов
по стенкам мусорных канав
уйдет бухать моя усталость
я мне ее немножко жаль
на крыше будет сон гулять
зовя с собой беря за руки
но все послав стремишься в низ
спонтанно вызывая муки....
Парить над кладбищем домов
Пить водку с фонарями
Даря земле души тепло
Ночное небо украшая
Потухшими огнями